

Nieuwsbrief ERF Updates

Nummer 10, 2025

Redactie: mr. F.M.H. Hoens.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1055](#) 08-07-2025

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:1869](#) 22-07-2025

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:4213](#) 08-07-2025

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:1692](#) 01-07-2025

Rechtbank

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2025:4788](#) 18-07-2025

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2025:4748](#) 16-07-2025

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2025:4515](#) 16-07-2025

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2025:4733](#) 16-07-2025

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:8936](#) 11-07-2025

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2025:4142](#) 10-07-2025

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2025:7719](#) 09-07-2025

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:4340](#) 08-07-2025

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:5911](#) 04-07-2025

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:12775](#) 02-07-2025

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2025:3988](#) 02-07-2025

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:4119](#) 02-07-2025

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:6322](#) 18-04-2025

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:14097](#) 04-12-2024

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:14098](#) 07-08-2024

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2023:203](#) 11-01-2023

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2022:4342](#) 08-06-2022

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2019:10988](#) 30-01-2019

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2018:241](#) 10-01-2018

Antillen

[Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGHACMB:2025:173](#) 01-07-2025

[Gerecht in eerste aanleg van Curaçao, ECLI:NL:OGEAC:2025:143](#) 26-06-2025

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGEAA:2025:207](#) 25-06-2025

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGEAA:2025:204](#) 25-06-2025

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGEAA:2025:201](#) 18-06-2025

[Gerecht in eerste aanleg van Curaçao, ECLI:NL:OGEAC:2025:152](#) 28-04-2025

[Gerecht in eerste aanleg van Curaçao, ECLI:NL:OGEAC:2024:282](#) 28-10-2024

[Gerecht in eerste aanleg van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGEABES:2023:13](#) 28-07-2023

RECHTSPRAAK

Bij postume gerechtelijk vaststelling ouderschap prevaleren de belangen van het niet erkende kind boven de nadelige effecten voor andere kinderen.

De zaak betreft de postume gerechtelijke vaststelling dat de in 2021 overleden A de ouder is van de in 1993 geboren verweerder X. A is de juridische vader van verzoeker B en de mede verschenen 1 en 2. B stelt dat, anders dan de rechtbank oordeelde, A uitsluitend als donor betrokken is geweest bij de conceptie. Hij verwijst naar de parlementaire geschiedenis waaruit volgt dat als de man wiens biologisch vaderschap is aangetoond, gemotiveerd betwist dat hij de verwekker is, hij dat in geval van betwisting aannemelijk moet maken. In de omstandigheid dat de man is overleden ziet het hof geen grond voor een andere bewijslastverdeling en stelt vast dat B zijn verweer niet nader heeft onderbouwd. Interessant is de uitspraak omdat het hof ingaat op het verweer van B dat hij er een financieel belang bij heeft dat het vaderschap van A niet wordt vastgesteld omdat de nalatenschap dan gedeeld moeten worden met X. Het hof gaat hier niet in mee en verwijst naar HR 25 maart 2005 (ECLI:NL:HR:2005:ATo412) en de parlementaire geschiedenis waarin is geoordeeld dat uit artikel 1:207 lid 1 BW volgt dat voor de vaststelling van het vaderschap van een man niet méér is vereist dan dat deze de verwekker van het kind is. De wetgever heeft destijds met de wetswijziging tot uitdrukking gebracht het belang van het kind bij een vader zwaarder te laten wegen dan het belang van de verwekker om verstoken te blijven van enige relatie met het kind dat hij heeft verwekt. Ook heeft de wetgever daarbij stilgestaan bij de nadelige effecten voor andere kinderen van de vader en het gegeven dat in de afweging van de belangen van de betrokkenen in dit geheel de belangen van het niet erkende kind echter prevaleren, omdat dit kind in principe aanspraak heeft op vestiging van de familierechtelijke betrekking.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 01-07-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:1692

Zaaknummer: 200.344.480/01

Rechters: J.M. van Baardewijk, A.N. van de Beek en M.E. Burger

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De verzoeken tot tussentijds instellen van hoger beroep van een tussenvonnis en om terug te komen/de herziening van een (eind)beslissing worden afgewezen.

In de zaak die eerder aan bod kwam in ERF 2024-0417 heeft de rechtbank in een tussenvonnis (2 april 2025) de gedaagden [de executeur en de enig erfgenaam] opgedragen te bewijzen dat het vruchtgebruik sinds 1996 niet meer bestaat doordat erflaatster in dat jaar afstand van het recht op vruchtgebruik heeft gedaan. Vervolgens is de zaak naar de rol verwezen voor akte uitlating waarbij gedaagden de rechtbank primair hebben verzocht om tussentijds hoger beroep tegen het tussenvonnis open te stellen o.m. omdat in het tussenvonnis ten onrechte zou zijn geoordeeld dat de woning door zaaksvervanging tot het vruchtgebruikvermogen is gaan behoren. Het verzoek strekt ertoe een uitzondering te maken op de in artikel 337 lid 2 Rv neergelegde hoofdregel dat hoger beroep van tussenvonnissen slechts is toegestaan gelijk met dat van het eindvonnis. Uit de wetsgeschiedenis van deze bepaling kan worden afgeleid dat het de bedoeling is om bij het toestaan van tussentijds hoger beroep een grote mate van terughoudendheid te betrachten en dat de beslissing daartoe afhankelijk is van de vraag of sprake is van bijzondere omstandigheden die afwijking van de in artikel 337 lid 2 Rv neergelegde hoofdregel rechtvaardigen uit het oogpunt van doelmatigheid. Gesteld noch gebleken is dat van dergelijke bijzondere omstandigheden in het onderhavige geval sprake is. Het enkele feit dat gedaagden zich op de genoemde punten niet kunnen vinden in het oordeel van de rechtbank is wat dit betreft onvoldoende. Bovendien is de zaak gereed om eindvonnis te wijzen. Het verzoek wordt afgewezen.

Aan de orde is ook de vraag of er aanleiding bestaat om terug te komen, zo begrijpt de rechtbank, op enerzijds de bindende eindbeslissing dat de woning tot het vruchtgebruikvermogen is gaan behoren en anderzijds de gegeven bewijsopdracht. Volgens vaste rechtspraak van de Hoge Raad kan op een bindende eindbeslissing in beginsel in dezelfde instantie niet meer worden teruggekomen. Dit is slechts anders als is gebleken dat de eindbeslissing berust op een onjuiste juridische of feitelijke grondslag die bij handhaving ervan zou leiden tot een einduitspraak waarvan de rechtbank overtuigd is dat die ondeugdelijk zou zijn. Bij antwoordakte volharden gedaagden in hun standpunt dat geen sprake is geweest

van zaaksvervanging, omdat de betrokken notaris geen titel van vruchtgebruik van de woning in de daartoe bestemde registers heeft ingeschreven, terwijl dit volgens hen dwingendrechtelijk had gemoeten ingeval sprake zou zijn geweest van zaaksvervanging. Dit biedt geen grondslag om terug te komen op het oordeel dat de woning door zaaksvervanging tot het vruchtgebruikvermogen is gaan behoren. Dat de gedaagden het niet eens zijn met het oordeel betekent nog niet dat het oordeel is gebaseerd op een onjuiste juridische grondslag. Van een juridische misslag is naar het oordeel van de rechtbank geen sprake. Dat het oordeel berust op een onjuiste feitelijke misslag, is niet gesteld en daarvan is ook niet gebleken. De rechtbank komt dus niet terug op de bestreden eindbeslissing in het tussenvonnis. De rechtbank ziet ook geen aanleiding om terug te komen op de beslissing omtrent de verdeling van de bewijslast en de gegeven bewijsopdracht. Feiten en omstandigheden die dat kunnen rechtvaardigen, zijn niet gesteld en daarvan is ook niet gebleken. Het enkele feit dat gedaagden menen dat de rechtbank het door hen aangedragen bewijsmateriaal in de door hen gewenste zin had moeten waarderen, is daarvoor niet voldoende. De rechtbank blijft daarom bij de bewijsopdracht in het tussenvonnis.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 02-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:4119

Zaaknummer: C/02/400552 / HA ZA 22-417

Rechters: M.M. van 't Nedereind

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Wettelijk vertegenwoordigster krijgt wel machtiging tot verkoop en levering van nalatenschapsregistergoederen, maar niet tot verhuur aangezien voor een dergelijke beheersdaad geen machtiging vereist is.

In deze Curaçaose zaak verzoekt de moeder/wettelijk vertegenwoordigster van de tot een nalatenschap gerechtigde minderjarige op grond van artikel 1:345 BWC machtiging om handelingen voor rekening van de minderjarige te verrichten, te weten de verkoop en levering en verhuur van tot de nalatenschap behorende registergoederen alsmede goedkeuring tot het opnemen van een maandelijks bedrag van € 280 ten behoeve van de kosten van opvoeding en verzorging van de minderjarige. Met betrekking tot dit laatste verzoek verklaart het gerecht zich onbevoegd want het betreft niet de nalatenschap van de vader, maar het vermogen en de kosten van verzorging en opvoeding van de minderjarige. Nu artikel 429c lid 3 RvC van toepassing is en de minderjarige haar gewone verblijfplaats in Nederland heeft, is de Curaçaose rechter niet bevoegd kennis te nemen van het verzoek. De moeder dient zich hiervoor tot de Nederlandse rechter te wenden. Het gerecht is verder van oordeel dat het in het belang van de minderjarige wenselijk is dat de moeder wordt gemachtigd om voor haar rekening de koopovereenkomsten ten aanzien van twee registergoederen aan te gaan, onder de voorwaarde dat het aan de minderjarige toekomende deel van de opbrengst van de verkoop van de registergoederen wordt gestort op een bankrekening ten name van de minderjarige die is voorzien van een zogenoemde BEM-clausule. Het verzoek van de moeder om een machtiging te verlenen voor het aangaan van een huurovereenkomst wijst het gerecht af, nu verhuur een beheersdaad is en derhalve niet onder het machtigingsvereiste valt.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Curaçao

Datum uitspraak: 26-06-2025

ECLI: ECLI:NL:OGEAC:2025:143

Zaaknummer: CUR202500650

Rechters: D.W.J. Vinkes

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het gerecht verleent machtiging aan een deel van de erfgenamen om tot de nalatenschap behorende woning te verkopen aan een derde.

De in 1992 overleden erfllaatster liet haar vier kinderen als haar erfgenamen achter, waarvan er inmiddels drie zijn overleden zodat de zes eisers en drie gedaagden gerechtigd zijn tot haar nalatenschap. Eisers vorderen een machtiging ex artikel 3:174 BWC tot verkoop van de tot de nalatenschap behorende woning en gedaagden in reconventie de vernietiging van de door eisers gesloten voorwaardelijke koopovereenkomst gevolgd door toedeling aan een van hen. Het gerecht is van oordeel dat het belang van eisers bij de verkoop van de woning aan een derde zwaarder weegt dan het belang van gedaagden bij het verwerven van de woning. Het belang van gedaagden bij de koop van de woning betreft met name een emotioneel belang. Dat is weliswaar een zwaarwegend belang, waar eisers al langere tijd rekening mee hebben gehouden, maar dat heeft er tot nu toe niet toe geleid dat gedaagden tot koop van de woning zijn overgegaan. Ondanks een daartoe gevoerde kortgedingprocedure hebben gedaagden de laatste kans om de woning te kopen onbenut voorbij laten gaan. Verder hebben gedaagden geen enkel initiatief getoond om de koop, ook na de verstreken termijn, te realiseren. Het vertrouwen van eiseres dat het tot een geslaagde verkoop aan gedaagden komt, is daarom door het verloop van tijd afgenomen. Daartegenover staat het belang van eisers om niet langer in een onverdeelde boedel te blijven met verval en waardevermindering van de woning tot gevolg. De woning maakt sinds 1992 deel uit van een onverdeelde gemeenschap. Eisers hebben voldoende gemotiveerd onderbouwd gesteld dat de woning niet bewoond en onderhouden wordt waardoor de staat van de woning achteruitgaat wat tot verpaupering en waardevermindering van de woning leidt. Na enkele mislukte pogingen om de woning aan gedaagden te verkopen hebben eisers een potentiële koper gevonden die voor een marktconforme prijs een bod op de woning heeft uitgebracht. Inmiddels zijn eisers in vergevorderde onderhandeling met de koper die bij het ondertekenen van de voorlopige koopovereenkomst een aanbetaling heeft gedaan van 50% van de koopprijs. Het merendeel van de erfgenamen, zes van de negen om precies te zijn, heeft reeds ingestemd met de verkoop van de woning aan de derde. Het gerecht ziet, gelet op het voorgaande, onvoldoende aanknopingspunten om gedaagden alsnog in de gelegenheid te stellen de woning te kopen. Het gerecht is van oordeel dat gedaagden hun stelling dat zij over voldoende financiële

middelen beschikken om de woning te kopen, onvoldoende hebben onderbouwd.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Curaçao

Datum uitspraak: 28-04-2025

ECLI: ECLI:NL:OGEAC:2025:152

Zaaknummer: CUR202403118

Rechters: S.M. Christiaan

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het gerecht wijst de vordering van de ongehuwde partner van erflater op artikel 4:29 BWC af omdat niet vaststaat dat is voldaan aan de termijn van artikel 4:30b BWC.

De partner van erflater/eiseres vordert van diens enig erfgenaam/gedaagde het recht van vruchtgebruik ex artikel 4:29 BWC van de door haar en erflater bewoonde en tot de nalatenschap behorende woning. Eiseres stelt – onderbouwd met getuigenverklaringen – dat zij van 2011 tot 2023 een relatie met erflater had en dus ex artikel 4:30b BWC aanspraak kan maken op het vruchtgebruik. Gedaagde betwist dit, verwijst o.m. naar het feit dat eisers pas sinds 2015 op Curaçao is gevestigd en pas sinds 2018 op het betreffende adres staat ingeschreven en onderbouwt zijn stelling met getuigenverklaringen. Tegenover de onderbouwde betwisting dat eiseres niet ten minste tien jaar met erflater heeft samengewoond, heeft zij enkel ingebracht dat zij sinds 2011 woonachtig is in Curaçao en haar intrek sinds die tijd bij de erflater heeft genomen. Zij laat echter na deze stelling verder handen en voeten te geven. Ook nadat zij daar ter zitting uitdrukkelijk toe in de gelegenheid is gesteld, heeft eiseres geen verklaring kunnen geven voor de feiten dat zij zich niet direct na de gestelde vestiging in Curaçao in 2011 hier te lande heeft ingeschreven en dat zij zich bij haar inschrijving in Curaçao in 2015, vier jaar na de gestelde intrek in de woning van de erflater, niet op het adres van de erflater, maar op het adres van haar zuster heeft ingeschreven. Daarbij komt dat de inschrijvingsdatum op het adres van erflater blijkt het uittreksel ook al meer voor de hand ligt, gelet op de door gedaagde overgelegde verklaringen dat de relatie tussen de erflater en eiseres in 2017 is aangevangen. Het gerecht volgt eiseres niet in haar stelling dat aan de door gedaagde overgelegde verklaringen om diverse redenen geen betekenis kan toekomen. Deze verklaringen komen op hoofdlijnen en essentiële punten met elkaar overeen, zonder dat blijkt dat de verklaringen op elkaar zijn afgestemd, nu de verklaringen met stukken zijn onderbouwd. Aldus heeft eiseres, hoewel dat gelet op de gemotiveerde betwisting door gedaagde op haar weg had gelegen, haar stellingen niet nader onderbouwd. Gelet hierop kan niet als vaststaand worden aangenomen de stelling van eiseres dat zij en erflater in de zin van artikel 4:30b BW voorafgaande aan zijn overlijden tien jaren hebben samengeleefd als waren zij gehuwd, zodat de vorderingen, die gegrond zijn op artikel 4:30b BW, niet worden toegewezen.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Curaçao

Datum uitspraak: 28-10-2024

ECLI: ECLI:NL:OGEAC:2024:282

Zaaknummer: CUR202400903

Rechters: M.E.B. de Haseth

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank oordeelt dat twee gedaagden onvoldoende rekening afleggen ter zake van o.m. contante opnamen en veroordeelt hen hoofdelijk tot terugbetaling.

In een tussenvonnis uit 2018 heeft de rechtbank aan twee van de gedaagden [2 en 3] opgedragen rekening en verantwoording af te leggen over het verloop van het vermogen van erflaatster over de periode vanaf 7 november 2006 tot aan 21 februari 2013. Thans oordeelt de rechtbank dat geen deugdelijke rekening en verantwoording is afgelegd. Er wordt wel enige inzage gegeven in het verloop van het vermogen van erflaatster. Er blijkt echter niet wat er nu precies met dat vermogen is gebeurd. Het was nu met name de vraag wat er is gebeurd met de fikse contante opnamen, gezien in het licht van het eerdere oordeel van de rechtbank dat erflaatster toch zuinig leefde (hetgeen al bleek uit de bevindingen van de eerder door de rechtbank ingeschakelde deskundige, welke bevindingen de rechtbank, zoals gezegd onderschrijft). Bovendien vermeldt deze accountant zelf al dat hem onbekend is wat er is gedaan met de contante opnamen. Gedaagden 2 en 3 hebben tegenover deze accountant op dit punt geen voldoende begrijpelijke verklaring voor deze contante opnamen kunnen of willen geven. Uit de brief blijkt dat de accountant het financiële overzicht heeft opgesteld aan de hand van de gegevens die gedaagden 2 en 3 hem aangeleverd hebben. Ook geeft de accountant aan dat hij niets zegt over de effectenportefeuille van erflaatster omdat hij daar geen stukken van had. Ook op het punt van de effectenportefeuille is derhalve geen deugdelijk rekening en verantwoording afgelegd. De rechtbank stelt vast dat gedaagden 2 en 3 onvoldoende rekening en verantwoording afleggen hetgeen kwalificeert als een onvoldoende gemotiveerde betwisting van de stellingen van eiser dat zij substantiële bedragen hebben onttrokken aan het vermogen van erflaatster en deze verder niet kunnen of willen verantwoorden. In het midden kan blijven hoe gedaagden 2 en 3 de onttrokken gelden hebben aangewend, nu zij hierover geen verantwoording willen afleggen. Gedaagden 2 en 3 worden hoofdelijk veroordeeld tot (terug)betaling.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 30-01-2019

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2019:10988

Zaaknummer: C/10/503694 / HA ZA 16-585

Rechters: W.J. van den Bergh

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het versterferfrecht is van toepassing omdat erflater in zijn testament wel heeft geregeld wie erft als hij voor of gelijktijdig met zijn vrouw overlijdt, maar niet wie erven als hij geruime tijd na haar overlijdt.

Uit het huwelijk van A en B is de in 2021 overleden erflater geboren. A is nadien gehuwd geweest met C, uit welk huwelijk eiseres [derhalve een halfzus van erflater] is geboren. In zijn in 2015 gemaakte testament heeft erflater voor het geval hij zonder achterlating van een of meer afstammelingen zou overlijden, terwijl hij gehuwd was met D en D hem ten minste dertig dagen overleeft, o.m. zijn echtgenote D tot enig erfgenaam benoemd. Voor het geval erflater zonder achterlating van een of meer afstammelingen tegelijk met zijn echtgenote overlijdt (waarbij met gelijktijdig overlijden wordt verstaan het overlijden van D uiterlijk dertig dagen na het overlijden van erflater, alsmede het geval dat erflater uiterlijk dertig dagen na D overlijdt) heeft hij o.m. eiseres tot enig erfgenaam benoemd onder toepassing van de regels voor plaatsvervulling en aanwas als in de Nederlandse wet is geregeld. In geschil is wie de erfgenamen zijn van erflater; eiseres stelt dat zij dat is. De rechtbank geeft aan dat naar de letterlijke tekst van het testament erflater alleen heeft vastgelegd wat er moet gebeuren als hij eerder overlijdt dan zijn echtgenote (dan is zijn echtgenote enig erfgenaam) en wat er moet gebeuren als hij tegelijkertijd met, of binnen 30 dagen na, zijn echtgenote overlijdt (dan is eiseres enig erfgenaam). Voor het geval hij later dan 30 dagen na zijn echtgenote overlijdt, is niets geregeld, en dat is de situatie die zich voordoet. In de kern komen de stellingen van eiseres erop neer dat erflater bij haar de indruk heeft gewekt dat zij ook in dat geval, waarin erflater later dan 30 dagen na zijn echtgenote overlijdt, enig erfgenaam zou zijn en dat hij ervan uitging dat hij dat ook zo geregeld had, maar zij heeft dat niet onderbouwd aan de hand van concrete feiten zoals uitlatingen of andere gedragingen van erflater. Daarbij komt dat de hiervoor aangehaalde passage uit het testament volgens de tekst ervan een duidelijke zin heeft, namelijk dat in het testament niets geregeld is en dat de wettelijke regels van toepassing zijn als erflater meer dan 30 dagen na zijn echtgenote overlijdt, zodat daden of verklaringen van de erflater buiten de uiterste wil daarom al niet mogen worden gebruikt voor de uitleg. Desgevraagd heeft eiseres op de mondelinge behandeling verklaard dat zij contact heeft gehad met de notaris en dat hij haar, zonder daar verder over uit te weiden, toen heeft medegedeeld dat hij heeft opgeschreven wat de wens van erflater was. Dat het diens wens was dat eiseres

enig erfgenaam zou zijn voor het geval hij later dan zijn echtgenote zou overlijden, blijkt behalve wat eiseres daarover zelf zegt uit niets. Dat blijkt ook niet uit de schriftelijke verklaringen van enkele andere gedaagden die eiseres in het geding heeft gebracht, nog daargelaten dat eiseres die verklaringen zelf heeft opgesteld, die niet door de andere gedaagden zijn ondertekend en waarvan een van de gedaagden nog de moeite heeft genomen haar via Whatsapp te zeggen dat zij die verklaring om die redenen niet namens hem mocht gebruiken in deze procedure. De omstandigheid dat eiseres volgens haar betwiste stelling een groot deel van de zorg voor erflater op zich had genomen is, hoewel uiteraard bewonderenswaardig, op zichzelf geen reden om aan te nemen dat het erflaters bedoeling was dat zij enig erfgenaam zou zijn, omdat deze bedoeling daar niet met voldoende zekerheid, naar de eisen van de wet, uit kan worden afgeleid. Overigens hebben enkele gedaagden te kennen hebben gegeven dat óók zij voor erflater zorgden. Evenmin kan worden gezegd dat het testament geen duidelijke zin heeft omdat erflater niet expliciet heeft geregeld wat er moet gebeuren als hij (langer dan 30 dagen) na zijn echtgenote overlijdt: in dat geval geldt immers het normale versterferfrecht. Voor aanvulling van het testament in de door eiseres voorgestane zin bestaat alleen al om die reden geen aanleiding. De conclusie is dat de vordering van eiseres wordt afgewezen.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 02-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2025:3988

Zaaknummer: C/01/394346 / HA ZA 23-403

Rechters: L.S. Frakes

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De zoon is strafrechtelijk veroordeeld wegens verduisteren van gelden van zijn inmiddels overleden moeder, maar de enig erfgenaam/executeur is niet-ontvankelijk in diens schadevergoedingsvordering.

Zoon A is krachtens levenstestament gemachtigd om o.m. de vermogensrechtelijke belangen van zijn moeder te behartigen. In 2021 heeft moeder aangifte gedaan tegen A van verduistering van gelden omdat hij in een maand tijd ruim € 36.000 van haar bankrekening had gepind. De rechtbank is er op grond van wettige bewijsmiddelen van overtuigd dat A in een maand tijd in totaal € 36.250 van de bankrekening van moeder heeft gepind. Op grond van het levenstestament had hij de contante gelden vanaf het moment van opname rechtmatig onder zich. Volgens hetzelfde levenstestament moest dit geld besteed worden ten behoeve en in het belang van moeder. Uit de aangifte blijkt echter dat zij geen toestemming heeft gegeven voor de betreffende contante opnames en dat het geld niet is besteed ten behoeve van moeder. Daarnaast heeft A niet verklaard over de reden van de contante opnames en heeft hij geen bewijsstukken overgelegd waaruit blijkt waarvoor het geld is gebruikt. Erfrechtelijk relevant is dat de enig erfgenaam/executeur van moeder een vordering tot schadevergoeding heeft. Op grond van artikel 51f lid 1 Sv kan degene die rechtsreeks schade heeft geleden door een strafbaar feit zich voegen als benadeelde partij in het strafproces. De wetgever heeft – zo de rechtbank – niet de mogelijkheid willen openen dat in geval van overlijden van het slachtoffer de erfgenamen zich als benadeelde partij voegen; erfgenamen lijden deze schade immers niet rechtstreeks door het strafbare feit. De rechtbank verwijst in dit verband ook naar HR 19 april 2005, ECLI:NL:HR:2005:AS9225, en verklaart de erfgenaam/executeur niet-ontvankelijk in diens vordering.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 18-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:6322

Zaaknummer: 03.203412.22

Rechters: G.H. Hermanides, S.A.M.C. van de Winkel en Staak, M.G.J.M. van der M.G.J.M. van der Staak

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Gerecht bepaalt dat tot de nalatenschappen behorende woning met bijbehorende appartementen moet worden verkocht.

In een tussenvonnis is vastgesteld dat partijen de nalatenschappen van erflaatster en erflater zuiver hebben aanvaard. Tot de te verdelen nalatenschappen van de erflater en de erflaatster behoort een woning en de uit de verhuur van het daarbij behorende appartement verkregen huurinkomsten vallen in de nalatenschappen. De tot aan het overlijden van erflaatster ontvangen huurpenningen worden, zoals in het tussenvonnis is overwogen, geacht te zijn verdeeld. Dat nog andere goederen, gelden of rechten tot de nalatenschappen behoren, is niet, althans onvoldoende, gebleken. Het gerecht stelt vast dat de partijen die willen dat de woning voor de familie behouden blijft, geen van allen in staat zijn om een toedeling aan een van hen te financieren. In verband hiermee bepaalt het gerecht dat de woning moet worden verkocht, dat de daarmee samenhangende kosten alsmede eventuele in de nalatenschappen vallende belastingschulden moeten worden voldaan uit de verkoopopbrengst en dat hetgeen resteert onder partijen in gelijke delen moet worden verdeeld. Ook gaat het gerecht in op een aantal geschilposten zoals de lasten verbonden aan de woning/appartementen en bepaalt dat ten aanzien van enkele erfgenamen een verrekening met de opbrengst moet plaatsvinden.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 18-06-2025

ECLI: ECLI:NL:OGEAA:2025:201

Zaaknummer: AUA202103264

Rechters: T.A.M. Tijhuis

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hof oordeelt of (vermeende) voor erflaatster voorgeschoten kosten, premies van de inboedelverzekering en grafrechten ten laste van de nalatenschap moeten komen.

Moeder is in 2019 overleden en heeft haar vier kinderen als haar enige erfgenamen achtergelaten. Tussen hen resteert thans nog een verschil van mening over door appellante ten laste van de nalatenschap gebrachte kosten, de premies voor de inboedelverzekering en de voorgeschoten grafrechten. Het hof wijst de vordering van appellante ter zake van de voorgeschoten kosten o.m. af omdat de rechtbank hierover reeds in 2021 in een eerdere procedure afwijzend heeft beslist en dit vonnis in kracht van gewijsde is gegaan, deels omdat een specificatie van de kosten ontbreekt. Niet in geschil is de hoogte van de premie inboedelverzekering en het feit dat appellante deze kosten uit haar eigen vermogen heeft voldaan. Ook is niet in geschil dat er in de woning van moeder inboedel aanwezig was die tot de nalatenschap van moeder behoorde. De kosten die gemaakt worden ten behoeve van de nalatenschap, zoals het verzekerd hebben en houden van de inboedel, zijn kosten die de erfgenamen gezamenlijk moeten dragen. Dat de inboedel vervolgens nagenoeg geheel aan appellante is toegedeeld maakt dit niet anders. Over de grafrechten oordeelt het hof dat deze ten laste van de alle vier de erven dienen te komen zoals zij dat op de mondelinge behandeling bij de rechtbank hebben afgesproken. Het ligt, gezien de onderlinge verhoudingen, niet voor de hand dat de broers zouden hebben toegezegd om deze grafrechten voor hun rekening te nemen en appellante vrij te houden. Dit laatste o.m. omdat de broers onbetwist hebben gesteld dat appellante deze grafrechten zonder overleg met de broers heeft verlengd hetgeen betekent dat appellante haar aandeel in de grafrechten moet dragen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 08-07-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:4213

Zaaknummer: 200.340.275

Rechters: L. Hamer, H. Phaff en T.K. Lekkerkerker

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De kantonrechter oordeelt dat eiser niet heeft voldaan aan zijn stelplicht ter zake van het door hem gestelde misbruik van omstandigheden bij schenkingen van erflaatster aan gedaagde zodat niet wordt toegekomen aan de omgekeerde bewijslast van artikel 7:176 BW.

De in 2019 overleden erflaatster was de zus van eiser en gedaagde, die haar enig erfgenamen zijn. Erflaatster heeft de laatste jaren van haar leven sinds 1 november 2015 doorgebracht in een verzorgingstehuis. Partijen twisten over de geestelijke gesteldheid van erflaatster, waarbij vaststaat dat er bij haar dementie/alzheimer aanwezig was. Tussen gedaagde en eiser is onenigheid ontstaan over een flink aantal zaken met betrekking tot de afwikkeling en omvang van de nalatenschap waaronder het gebruik van twee bankrekeningen die zowel op naam van erflaatster als gedaagde waren gesteld. Eiser stelt dat gedaagde de bankrekeningen ook na het overlijden (ongeoorloofd) is blijven gebruiken. Ook stelt eiser dat schenkingen van erflaatster aan gedaagde zijn gedaan onder misbruik van omstandigheden. De kantonrechter verwijst naar de regeling van de artikelen 3:44 BW en 7:176 BW en geeft aan dat eiser – anders dan gedaagde meent – het recht om schenkingen te vernietigen op grond van artikel 7:176 BW zelfstandig (dus zonder medewerking van gedaagde) kan uitoefenen. De kantonrechter stelt dat ook wanneer op grond van de hoofdregel van artikel 7:176 BW de bewijslast ten aanzien van de afwezigheid van misbruik van omstandigheden op de begiftigde/gedaagde rust, de schenker/eiser voldoende gemotiveerd de feiten moet stellen die het oordeel kunnen dragen dat de schenking onder invloed van misbruik van omstandigheden is gedaan, zodat de begiftigde in staat wordt gesteld het bewijs van het tegendeel te leveren. Pas als de stelplichtdrempel is gehaald, wordt toegekomen aan de omkering van de bewijslast. Niet in geschil is dat erflaatster dementerend was en om die reden in november 2015 is opgenomen met zorgindicatie. Dementerend zijn is echter een algemeen begrip. Volgens gedaagde was erflaatster nog goed in staat om haar wil te bepalen, en had zij in het begin alleen last van vergeetachtigheid en geheugenverlies, en problemen bij haar zelfredzaamheid in het dagelijkse leven. Ook daarna, toen het verslechterde, had zij nog genoeg heldere momenten volgens gedaagde. Wat betreft de schenkingen die aan gedaagde zijn gedaan vóór de opname van erflaatster in november 2015 heeft eiser niet gesteld welke feiten en omstandigheden het

oordeel kunnen dragen dat deze schenkingen onder invloed van misbruik van omstandigheden tot stand zijn gekomen. Gedaagde heeft onweersproken aangevoerd dat erflaatster toen nog thuis woonde. Dat erflaatster op dat moment volledig afhankelijk was van gedaagde valt dan ook niet in te zien. Dat zij toen ook al (ernstig) dementerend was, zoals eiser stelt, blijkt nergens uit. De schenkingen die tijdens de opname van erflaatster zijn gedaan, zijn (enkel) belastingvrije schenkingen aan gedaagde. Ook onvoldoende weersproken door eiser is dat al voor haar opname, toen zij nog zelfstandig woonde, met erflaatster besproken en afgesproken is dat zij jaarlijks belastingvrij wilde schenken aan gedaagde (en haar gezin); hetgeen zij sindsdien ook jaarlijks heeft gedaan tot aan haar overlijden. Ook niet weersproken is dat jaarlijks de bankzaken met erflaatster werden besproken. Het had op de weg van eiser gelegen, in het licht van de gemotiveerde betwisting van gedaagde, om het gestelde misbruik te concretiseren en met feiten en omstandigheden te onderbouwen, hetgeen hij niet heeft gedaan. Uit het voorgaande volgt – zo de kantonrechter – dat in het licht van het verweer eiser onvoldoende feiten en omstandigheden heeft gesteld op grond waarvan als deze zouden komen vast te staan kan worden geconcludeerd dat gedaagde misbruik heeft gemaakt van bijzondere omstandigheden van erflaatster onder invloed waarvan de schenkingen zijn gerealiseerd, als bedoeld in artikel 3:44 lid 4 BW. Omdat eiser dus niet heeft voldaan aan zijn stelplicht, wordt niet toegekomen aan de bewijsfase en dus ook niet aan toepassing van artikel 7:176 BW waarin een omkering van die bewijslast voorkomt zodat er geen grond bestaat voor vernietiging van de schenkingen. In het licht van de gemotiveerde betwisting van gedaagde heeft eiser ook onvoldoende onderbouwd dat erflaatster al vóór haar opname (of kort daarna) niet meer in staat was om haar eigen financiën te behartigen of daarop toezicht te houden. Eiser heeft over deze periode niets aangevoerd waaruit zou volgen dat erflaatster toen zelf niet meer haar financiën regelde dan wel kon regelen en daarom gedaagde het beheer voerde over haar financiën. De omstandigheid dat gedaagde een bankpas in haar bezit had van de (gezamenlijke) betaalrekening en dat zij van die rekening uitgaven deed, betekent nog niet dat zij het beheer over de bankrekeningen heeft gevoerd. Vanaf om en nabij 2017 is onduidelijk wat de geestelijke toestand was van erflaatster; in elk geval is niet voldoende duidelijk gesteld (in het kader van de betwisting) dat erflaatster toen nog in staat was haar geldzaken te overzien. Dit brengt echter niet zonder meer mee dat een verplichting tot het afleggen van rekening en verantwoording is ontstaan. Gelet op de familierelatie, waarbij sprake was van zorgbehoevendheid van erflaatster, waarbij erflaatster aan gedaagde het vertrouwen heeft gegeven om te beschikken over haar banksaldo, en de omstandigheid dat gedaagde haar al lange tijd hielp met het doen van boodschappen en allerlei andere zaken, is de kantonrechter van oordeel dat enige terughoudendheid moet worden aangehouden in het vaststellen van een verplichting tot het afleggen van rekening en verantwoording. Deze terughoudendheid vindt evenwel een grens bij financiële handelingen die gedaagde ten

behoefte van zichzelf of haar gezin heeft verricht en financiële handelingen die wat aard of omvang betreft niet gerekend kunnen worden tot het normale uitgavenpatroon van erflaatster. De kantonrechter beoordeelt de transacties en pinopnamen en beschouwt deze als een normaal uitgavenpatroon, ook voor iemand in een verzorgingstehuis. Dat gedaagde van iedere opname moet toelichten waaraan het bedrag is uitgegeven, zoals eiser stelt, volgt de kantonrechter niet, waarbij meeweegt dat gedaagde bij conclusie van antwoord (en op zitting) uitgebreid heeft toegelicht waaraan de opnames zijn besteed, terwijl eiser op zitting heeft volstaan met de opmerking dat die contante opnames onnodig waren. Al met al is onvoldoende vast komen te staan dat er sprake is geweest van onrechtmatig handelen van gedaagde.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 10-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2025:4142

Zaaknummer: 10277068 CV EXPL 23-127

Rechters: Janssen, A.A.M. A.A.M. Janssen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Advocaat die langstlevende ten onrechte als vermeende erfgenaam dagvaardt zonder het CTR te raadplegen, schendt daarmee de zorgvuldigheidsnormen die hij jegens haar in acht moest nemen en is gehouden tot schadevergoeding.

Het huwelijk van eiseres X met erflater A is geëindigd door het overlijden van A in 2020. Uit zijn eerdere huwelijk met echtgenote B had A twee kinderen C en D die in verband met het overlijden van B een niet-opeisbare vordering op A hebben. Kort en goed komt deze erop neer dat men er in eerste instantie van uit is gegaan dat A geen testament had gemaakt, X, C en D de erfgenamen van A zijn en de wettelijke verdeling van kracht is. De beneficiair aanvaard hebbende X maakt een hierop gebaseerde aangifte erfbelasting en boedelbeschrijving. Tussen X en de stiefdochters is na enige tijd discussie ontstaan over de (afwikkeling van de) nalatenschap waarbij de stiefdochters gedaagde hebben ingeschakeld. Uiteindelijk hebben de stiefdochters X als erfgenaam gedagvaard en vorderden onder meer om haar te veroordelen om aan elk van hen hun erfdeel uit B's nalatenschap te betalen, in welk kader ook beslag is gelegd op de woning van X. De advocaat van X ontdekt dat er wél een testament is en dat X geen erfgenaam is van A. Hierop passen C en D hun vordering aan, stellen dat X onrechtmatig de nalatenschap in bezit heeft genomen, en aan de hand van een voorlopig oordeel van de rechter is een regeling getroffen op grond waarvan X een bedrag aan de stiefdochters heeft uitbetaald. In een door X aangespannen tuchtzaak wordt in beroep geoordeeld dat het niet-raadplegen van het Centraal Testamenten Register (CTR) door gedaagde en het uitsluitend afgaan op mededelingen van zijn cliënten tuchtrechtelijk verwijtbaar was en wordt een berisping als maatregel opgelegd. In onderhavige zaak vordert X de veroordeling van gedaagde tot het betalen van schadevergoeding omdat hij onrechtmatig jegens X heeft gehandeld door een procedure tegen haar te beginnen zonder eerst het CTR te raadplegen. Met de uitspraak van het Hof van Discipline staat volgens X vast dat gedaagde een beroepsfout heeft gemaakt en de door het Hof van Discipline vastgestelde schending van de zorgvuldigheidsnorm is ook civielrechtelijk onrechtmatig jegens X. Dat is volgens de kantonrechter niet juist. Bij de beoordeling van de hoofdvordering van X dient tot uitgangspunt dat aan het oordeel van de tuchtrechter dat is gehandeld in strijd met de voor het desbetreffende beroep geldende normen en regels, niet zonder meer de gevolgtrekking kan worden verbonden dat de

betrokkene civielrechtelijk aansprakelijk is wegens schending van een zorgvuldigheidsnorm, onder meer omdat het tuchtrecht een ander doel dient, andere maatstaven hanteert en andere bewijsregels kent dan het civiele aansprakelijkheidsrecht. Dat neemt echter niet weg dat het oordeel van de tuchtrechter over het gewraakte handelen een belangrijk gezichtspunt vormt voor de invulling van het zorgvuldigheidsoordeel. Als de rechter afwijkt van het oordeel van de tuchtrechter, moet hij zijn oordeel zodanig motiveren dat het, ook in het licht van de beoordeling door de tuchtrechter, voldoende begrijpelijk is. In dat kader overweegt de kantonrechter dat een advocaat weliswaar primair het belang van zijn cliënt dient, maar dat hij daarbij wel oog moet hebben voor de belangen van de wederpartij en/of derden. Gedaagde had als advocaat van de stiefdochters in beginsel ruime beoordelingsvrijheid ten aanzien van de bepaling wat voor een juiste cliëntenbelangenbehartiging is geoorloofd. Die beoordelingsvrijheid is echter niet zonder grenzen. De kantonrechter is van oordeel dat die grenzen hier zijn overtreden: gedaagde heeft de zorgvuldigheidsnormen die hij jegens X in acht moest nemen geschonden. Door X te dagvaarden als erfgenaam en een aanzienlijke vordering tegen haar als erfgenaam in te stellen, terwijl zij in het geheel geen erfgenaam was, hetgeen gedaagde met een eenvoudige (en standaard)inzage van het CTR had opgemerkt, heeft hij jegens haar in strijd gehandeld met de in het maatschappelijk verkeer in acht te nemen zorgvuldigheid. De voorliggende situatie is wat de kantonrechter betreft een voorbeeld van een situatie waarin een advocaat niet, zoals wellicht te doen gebruikelijk, mag vertrouwen op door cliënten aan hem verschaft informatie, maar een eigen plicht heeft om een beperkt onderzoek te doen voorafgaand aan het instellen van een gerechtelijke procedure. Het feit dat X er kennelijk in eerste instantie zelf ook van uitging dat zij erfgenaam was van A, ontslaat gedaagde, naar (ook) het oordeel van de kantonrechter, niet van de verplichting om zélf het CTR te raadplegen. Gedaagde heeft met zijn handelen gezorgd voor een escalatie. De kantonrechter oordeelt dat gedaagde gehouden is om de door X geleden schade die een gevolg is van zijn onrechtmatig handelen te vergoeden.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland
Datum uitspraak: 09-07-2025
ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2025:7719
Zaaknummer: 11430180 \ CV EXPL 24-8492
Rechters: M.A. Hoogkamer
Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

***In de nalatenschap van de in Frankrijk wonende en overleden erflater
verzoeken verzoekers in hoedanigheid van wettelijke
vertegenwoordigers van de minderjarige erfgenaam van erflater
machtiging tot verwerping van de nalatenschap.***

De kantonrechter verleent de door verzoekers in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van de in Nederland wonende minderjarige verzochte machtiging tot verwerping van de nalatenschap van de in Frankrijk wonende en overleden erflater. Daartoe stelt de kantonrechter dat het verzoek geen kwestie van erfrecht is maar van ouderlijke macht en dat hij bevoegd is kennis te nemen van het verzoek. Uit het verzoekschrift blijkt dat er sinds 1987 geen contact meer is geweest met erflater. Erflater woonde al langere tijd in het buitenland, en het is ondanks diverse pogingen daartoe niet gelukt een overzicht te verkrijgen van de bezittingen en schulden van de nalatenschap. Wel zijn er aanwijzingen dat de nalatenschap hoogstwaarschijnlijk een negatief saldo heeft. Naar het oordeel van de kantonrechter hebben verzoekers het belang van de minderjarige bij verwerping van de nalatenschap voldoende onderbouwd. Verzoekers hebben voldoende aannemelijk gemaakt dat de nalatenschap negatief is, dan wel dat het positieve saldo, mocht daarvan al sprake zijn, zodanig gering is dat van verzoekers niet kan worden gevergd de afwikkeling van de nalatenschap op zich te nemen. De kantonrechter wijst verzoekers erop dat met het verkrijgen van deze machtiging de nalatenschap nog niet namens de minderjarige is verworpen. De verklaring van verwerping kan, al dan niet door tussenkomst van een notaris in Frankrijk, worden afgelegd bij de rechtbank van de plaats waar de nalatenschap is opengefallen. Dit moet binnen drie maanden omdat de nalatenschap anders geldt als beneficiair aanvaard.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 08-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:4340

Zaaknummer: 11724663 OV VERZ 25-2019 (E)

Rechters: E.K. van der Lende-Mulder Smit

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank laat in het midden of de vordering tot vaststellen omvang OBV-vordering en schending legitieme portie bij aandelenoverdracht in 1970 in de nalatenschap van de in 1983 overleden vader is verjaard omdat eiseres haar recht tot het instellen van die vordering heeft verwerkt.

In de hoofdzaak wil A [eiseres in de hoofdzaak, verweerster in het incident] dat de omvang wordt vastgesteld van de vordering die zij heeft op haar in 1993 overleden moeder ingevolge de ouderlijke boedelverdeling die van kracht werd na het overlijden van vader in 1983. Ook stelt A dat, toen vader in 1970 de aandelen in zijn onderneming heeft overgedragen aan B en C [broer en zus van A, en gedaagden in hoofdzaak/eisers in het incident], de aandelen toen te laag (f 942.000) zijn gewaardeerd. A vordert onder meer een verklaring voor recht dat haar legitieme is geschonden, vaststelling van de inkortingsvordering op B en C en betaling daarvan. In incident vorderen B en C een verklaring voor recht dat de vorderingen van A door tijdsverloop zijn verjaard, althans dat het recht is verwerkt om die vorderingen in te stellen. De rechtbank is van oordeel dat het beroep op rechtsverwerking slaagt, zodat de vorderingen van A in de hoofdzaak worden afgewezen. Enkele relevante feiten zijn o.m. dat in juni 1994 op verzoek van A een voorlopig deskundigenonderzoek heeft plaatsgevonden, bevolen door de rechtbank Breda, waarna in november 1995 het definitieve rapport van de deskundigen is uitgebracht. Daarin wordt geconcludeerd dat de aandelen in 1970 een waarde hadden van f 2.400.000. De kosten van het deskundigenonderzoek bedroegen f 146.750. Deze kosten zijn voor rekening gekomen van A. In mei 2000 heeft X – de advocaat van A – een brief gestuurd aan de toenmalige advocaat van B en C waarin staat dat de aanspraken van A jegens B en C niet kunnen verjaren, maar dat het zinvol lijkt, al is het maar om de schijn van rechtsverwerking te vermijden, dat nog eens duidelijk wordt aangezegd dat A haar aanspraken op afwikkeling van de nalatenschap zoals in grote lijnen uiteengezet in het destijds ingediende verzoekschrift bij de Arrondissementsrechtbank te Breda, en de verdere correspondentie volledig en ondubbelzinnig handhaaft. A behoudt zich uitdrukkelijk alle rechten voor. In juli 2002 stuurt advocaat X een brief aan de advocaat van B en C die slechts strekt ter stuiting van verjaring, voor zover daarvan op enigerlei wijze sprake zou kunnen zijn. Uit een brief van maart 2004 blijkt dat X al geruime tijd niet meer optreedt als advocaat voor

A. Op 17 mei 2021 heeft Y in opdracht van A een deskundigenrapport uitgebracht waarin de aandelen per december 1970 op f 22.225.000 gewaardeerd. Op 21 oktober 2021 heeft notaris Z een verklaring van erfrecht afgegeven met betrekking tot de nalatenschap van moeder. Daaruit blijkt dat alle kinderen de nalatenschap beneficiair hebben aanvaard en hebben verklaard in de uiterste wilsbeschikkingen van moeder te berusten. De rechtbank constateert dat inmiddels sprake is van een tijdsverloop van ruim 27 jaar na het uitbrengen van het deskundigenrapport uit november 1995. Sinds de aandelenoverdracht zijn meer dan 52 jaren verstreken. In deze periode heeft A niet alleen onvoldoende kenbaar maakt dat zij haar aanspraken tegenover B en C wenste te handhaven maar heeft zij bovendien aan hen te kennen gegeven dat niet meer te zullen doen. B en C zijn hierdoor ernstig in hun belangen geschaad. Zoals B en C onweersproken hebben gesteld is immers door het tijdsverloop een eventuele nieuwe waardering van de aandelen en eventuele andere vermogensbestanddelen door deskundigen in het kader van deze procedure praktisch gezien vrijwel onmogelijk geworden. A heeft nog aangevoerd dat haar niet kan worden tegengeworpen dat zij niet voortvarender is opgetreden gelet op financiële en persoonlijke omstandigheden. Deze omstandigheden komen echter voor rekening en risico van A. Bovendien is niet aannemelijk gemaakt dat die omstandigheden eraan in de weg hebben gestaan dat A aan B en C kenbaar heeft kunnen maken dat zij haar aanspraken handhaafde. Uit brieven uit 2009 en 2016 blijkt immers dat A in staat was om met B en C te communiceren en niet valt in te zien waarom zij in die communicatie niet haar intenties tot het handhaven van haar aanspraken kenbaar had kunnen maken. Gezien deze omstandigheden is er sprake van rechtsverwerking en acht de rechtbank een beroep van B en C hierop naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet onaanvaardbaar. Omdat het beroep op rechtsverwerking slaagt, hoeft het beroep op verjaring niet te worden besproken.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 11-01-2023

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2023:203

Zaaknummer: C/01/372677 / HA ZA 21-467

Rechters: E.J.C. Adang

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Dat in een eerdere procedure de vordering van eiser tot inzage in de bescheiden van de afwikkeling van een maatschap tussen erflater/vader en een broer van eiser is afgewezen, staat niet in de weg aan het inzageverzoek van eiser ter zake van de legitieme portie in erfaters nalatenschap, mede omdat de rechtbank artikel 4:16 lid 4 BW op OBV van toepassing acht.

Eiser A en B [gedaagde sub 2] zijn broers. Moeder is hun moeder. Hun vader is in 2012 overleden. B heeft in het verleden samen met zijn vader in maatschapsverband een agrarisch bedrijf gevoerd. In 1994/95 heeft B dit bedrijf overgenomen. In 2001 heeft A bij de rechtbank een zaak aanhangig gemaakt tegen B, waarin hij inzage vorderde in kort gezegd de stukken waaruit blijkt op welke wijze de maatschap tussen B en vader (en moeder) is geëindigd en het vermogen van deze maatschap is verdeeld. Aan deze vordering legde A primair de redelijkheid en billijkheid ten grondslag en subsidiair artikel 843a Rv. De rechtbank heeft destijds de vordering van A afgewezen en daarbij aangegeven dat de stelling dat de redelijkheid en billijkheid met zich brengen dat B inzage verstrekt in de door eiser gewenste gegevens geen steun vindt in het recht. Artikel 843a Rv geeft hem die daarbij rechtmatig belang heeft het recht tot vordering van inzage in bescheiden aangaande een rechtsbetrekking waarin hij of zijn rechtsvoorgangers partij zijn. Nog daargelaten of eiser een rechtmatig belang heeft, was hij geen partij in het onderhavige maatschapsverband. Artikel 843a Rv biedt derhalve geen rechtsgrond voor de vordering. In beroep heeft het hof het vonnis van de rechtbank bekrachtigd. Moeder, A en B zijn erfgenamen van vader, naast nog twee andere erfgenamen. A heeft de nalatenschap van vader beneficiair aanvaard. Vader heeft in zijn testament moeder benoemd tot executeur-testamentair en verder is een ouderlijke boedelverdeling van kracht geworden op grond waarvan de overige erfgenamen een niet-opeisbare vordering op moeder hebben. A heeft beroep gedaan op zijn legitieme portie. A vordert o.m. dat moeder en B inzage en afschriften verstrekken van diverse transacties/bescheiden omdat hij vermoedt dat er in het verleden sprake is geweest van (verkapte) schenkingen van vader aan B en omdat vader aan B een aanzienlijke lening heeft verstrekt om een eigen agrarisch bedrijf te kunnen beginnen. A baseert zijn vermoedens van gedane giften mede op het feit dat er geen inzage

wordt verschaft over de wijze waarop destijds de bedrijfsoverdracht van vader aan B heeft plaatsgevonden en over de wijze waarop deze overdracht financieel is afgewikkeld. B doet een beroep op het gezag van gewijsde van het arrest van het hof dat dezelfde rechtsbetrekking betreft als die in de onderhavige procedure. Het geschilpunt en de rechtsvraag die in deze procedure voorliggen, zijn dezelfde als waarover het hof zich destijds heeft uitgelaten. Dat op dit moment vader niet meer in leven is, maakt niet dat het oordeel van de rechtbank en het hof van destijds nu anders ligt. Nu naar de mening van het hof de vordering van A zelfs in het geval de beide ouders zouden zijn overleden niet toewijsbaar is, is de thans voorliggende vordering, waarbij moeder nog in leven is, in ieder geval niet toewijsbaar. De rechtbank verwerpt het betoog van B. In de overwegingen van het hof valt niet te lezen dat de vordering van A niet toewijsbaar is, zelfs in het geval dat de beide ouders zijn overleden. Naar het oordeel van de rechtbank heeft A er belang bij dat de omvang van de legitimaire massa van de nalatenschap van vader thans wordt vastgesteld. Hij heeft immers een beroep gedaan op zijn legitieme portie. Daarom dient te zijner tijd, als moeder overlijdt, uit haar nalatenschap de vordering van A uit hoofde van zijn legitieme portie in de nalatenschap van vader te worden voldaan, voordat kan worden toegekomen aan de verdeling van de rest van haar nalatenschap. De rechtbank overweegt dat A zijn vordering heeft gebaseerd op artikel 843a Rv en dat ter comparitie de vraag ter sprake is gekomen of artikel 4:16 lid 4 BW in dit geval van toepassing is. De rechtbank is op grond van artikel 25 Rv gehouden ambtshalve de rechtsgrond van de vordering van A aan te vullen. De rechtbank is van oordeel dat artikel 4:16 lid 4 BW van toepassing is, ook al is de ouderlijke boedelverdeling onder oud recht tot stand gekomen. Artikel 4:16 lid 4 is immers in werking getreden op 1 januari 2003, tegelijkertijd met de regeling van de wettelijke verdeling die is neergelegd in artikel 4:13 BW. Deze wettelijke verdeling is gebaseerd op de praktijk van de ouderlijke boedelverdeling van artikel 4:1167 BW (oud). In artikel 68a Overgangswet Nieuw Burgerlijk Wetboek is bepaald dat de bepalingen van dit wetboek vanaf het tijdstip van zijn inwerkingtreding van toepassing zijn. Voor artikel 4:16 BW is daarop geen uitzondering gemaakt. De regeling van artikel 4:16 lid 4 BW moet daarom geacht worden ook directe werking te hebben in die gevallen waarin sprake is van een ouderlijke boedelverdeling naar oud recht. Naar het oordeel van de rechtbank vloeit het rechtmatig belang dat A moet hebben op grond van artikel 843a lid 1 Rv voort uit artikel 4:16 lid 4 BW.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 10-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2018:241

Zaaknummer: C-01-315410 - HA ZA 16-772

Rechters: D.J. Hutten

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In het kader van de vaststelling van diens legitieme portie in zijn vaders nalatenschap wordt de onderfde zoon toegelaten tot het leveren van bewijs van feiten of omstandigheden waaruit valt af te leiden dat vader andere dan gebruikelijke schenkingen heeft gedaan in de zin van artikel 4:69 BW.

Na het overlijden van moeder in 2016 is de wettelijke verdeling van kracht geworden. Vader is in 2018 overleden en heeft gedaagden B en C tot enige erfgenamen en als executeurs benoemd. Eiser A is onderfd maar heeft een beroep gedaan op zijn legitieme portie. Partijen hebben ruim twee jaar met elkaar gecorrespondeerd over de nalatenschappen van hun ouders en zijn het niet eens geworden over de vaststelling van het erfdeel van A in de nalatenschap van moeder, en over de omvang van diens legitieme portie in de nalatenschap van vader. De rechtbank gaat in op diverse geschilpunten en stelt o.m. vast dat niet duidelijk is geworden in hoeverre en tot welk bedrag vader ten tijde van het overlijden van moeder contanten onder zich heeft gehad. De aangifte erfbelasting in de nalatenschap van moeder vermeldt in ieder geval geen contant geld en de gestelde wetenschap van A met betrekking tot het geldkistje is discutabel nu hij volgens eigen zeggen al sinds 2013 geen contact meer had met zijn ouders. Nu A zijn stellingen op dit punt onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt en ook geen concreet bewijsaanbod heeft gedaan, ziet de rechtbank geen aanleiding om A toe te laten tot nadere bewijslevering. Met eventueel contant geld bij het overlijden van moeder kan in het kader van de vaststelling van het erfdeel dan ook geen rekening worden gehouden. Over de tot de nalatenschap behorende woning overweegt de rechtbank dat als uitgangspunt artikel 4:6 BW geldt, waarin is bepaald dat onder de waarde van de goederen van de nalatenschap wordt verstaan de waarde van die goederen op het tijdstip onmiddellijk na het overlijden van de erflater. De rechtbank volgt de waarde die gedaagden aan de woning hebben toegekend. Naar het oordeel van de rechtbank dienen de notariskosten ten laste van de nalatenschap van vader te worden gebracht. Het betreft hier kosten als bedoeld in artikel 4:7 lid 1 sub c en d BW: de kosten van respectievelijk vereffening en executele. De kosten die gepaard gaan met het vaststellen van het erfdeel in de nalatenschap van moeder, welk erfdeel als schuld in de nalatenschap van vader is opgenomen, zijn niet eerder vastgesteld. De passiva in de nalatenschapsboedel van moeder zullen daarom worden verminderd met genoemde

notariskosten, terwijl deze in de nalatenschapsboedel van vader aan de passivazijde moeten worden toegevoegd. De rechtbank is van oordeel dat A voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat er in de laatste vijf jaar voor het overlijden van vader een bedrag in contanten is opgenomen van om en nabij € 200.000, waarvan niet duidelijk is waaraan vader (en moeder) dit heeft (hebben) besteed. Aannemelijk is dat deze contante opnames buiten het normale bestedingspatroon van vader en moeder vielen. Ter zitting is niet gebleken van buitensporige uitgaven door vader en moeder. Wel was het gebruikelijk dat vader en moeder tijdens verjaardagen e.d. enveloppes met geld aan kinderen en kleinkinderen gaven. Maar dit verklaart naar het oordeel van de rechtbank niet het hiervoor vermelde hoge bedrag aan contante opnames. B en C hadden evenwel geen bankvolmacht van vader. Nu B en C de door A gestelde schenkingen uitdrukkelijk betwisten en bovendien stellen niets te weten over de contante opnames en nimmer beschikt te hebben over een bankvolmacht van vader (of moeder), draagt A de bewijslast van die schenkingen. Gelet op het door A gedane specifieke bewijsaanbod laat de rechtbank hem toe tot het leveren van bewijs – met alle middelen die de wet daarvoor biedt – van feiten of omstandigheden waaruit valt af te leiden dat vader andere dan gebruikelijke schenkingen in de zin van artikel 4:69 BW heeft gedaan aan een of meer van zijn kinderen en/of in de laatste vijf jaar voor zijn overlijden aan een of meer van zijn kleinkinderen, en zo ja, aan wie en tot welk bedrag.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 08-06-2022

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2022:4342

Zaaknummer: C/03/289827 / HA ZA 21-148

Rechters: Y.J.C.A. Roeffen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Slachtoffer/erflater heeft het hem toegebrachte leed niet (meer) kenbaar persoonlijk kunnen ervaren, waardoor het hoogstpersoonlijke recht op immateriële schadevergoeding niet kan vererven op de nabestaanden die zich als benadeelde partij in de strafprocedure hebben gevoegd.

Inzake de vordering tot vergoeding van immateriële schade die is ingediend door de nabestaanden die zich als benadeelde partij hebben gevoegd in de strafrechtelijke procedure oordeelde het hof dat op grond van artikel 6:95 lid 2 BW een vordering ter zake van immateriële schade onder algemene titel kan overgaan als de gerechtigde aan de wederpartij heeft medegedeeld aanspraak te maken op de vergoeding. Het hof is van oordeel dat het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid (art. 6:2 BW) onaanvaardbaar zou zijn indien verdachte zich erop zou kunnen beroepen dat erflater/slachtoffer, die na het door de groep van verdachte toegebrachte letsel niet meer bij bewustzijn is geweest, geen mededeling heeft gedaan dat hij aanspraak maakt op vergoeding van door hem geleden immateriële schade. Het hof is aldus van oordeel dat de vordering van erflater/slachtoffer op verdachte voor immateriële schadevergoeding vatbaar is voor vererving. Het cassatiemiddel stelt in de eerste plaats de vraag aan de orde of in een geval als dit – welk geval zich specifiek hierdoor kenmerkt dat een slachtoffer door een (gewelds)delict direct het bewustzijn heeft verloren en vervolgens is overleden, zonder nog op enig moment bij bewustzijn te zijn geweest – het slachtoffer immateriële schade heeft geleden die voor vergoeding in aanmerking komt. In de tweede plaats stelt het de vraag aan de orde of, als de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, deze vordering door vererving toekomt aan de nabestaanden van het slachtoffer/erflater, hoewel de in artikel 6:95 lid 2 BW bedoelde mededeling niet heeft plaatsgevonden. Volgens de Hoge Raad moet de eerste vraag ontkennend worden beantwoord. Uit de wetsgeschiedenis blijkt dat het recht op vergoeding van immateriële schade een hoogstpersoonlijk recht is in die zin dat de benadeelde zelf beslist of hij hierop aanspraak wenst te maken en daarom zelf moet laten blijken dat hij genoegdoening voor ander nadeel dan vermogensschade wenst, en dat er geen reden is waarom het door het slachtoffer ondergane leed nog tot een vergoedingsplicht leidt ‘als de vergoeding niet meer kan dienen om zijn leed te verzachten of hem genoegdoening te verschaffen’. Volgens de wetgever brengt

het 'bijzondere karakter' van het recht op immateriële schadevergoeding mee dat deze vergoeding ook 'daadwerkelijk aan de benadeelde ten goede moet komen, mede omdat hem alleen dan genoegdoening in zijn relatie tot de laedens wordt verschaft'. Uit de wetsgeschiedenis blijkt verder dat de regel dat het recht op smartengeld wel onder algemene titel kan overgaan (vererven) als de benadeelde heeft medegedeeld aanspraak te maken op de vergoeding, niet afdoet aan het hoogstpersoonlijk karakter van die aanspraak, nu die regel slechts beoogt te voorkomen dat een onwenselijke stimulans ontstaat voor een trage schadeafwikkeling. Voor de toepassing van artikel 6:106 BW moet het ervoor worden gehouden dat het slachtoffer – door het directe en blijvende verlies van zijn bewustzijn – zich niet bewust kon zijn van zijn toestand na de geweldsuitoefening. Daardoor zal het slachtoffer ook geen kennis hebben kunnen krijgen van het hem toegebrachte leed waarvoor de toekenning van immateriële schadevergoeding een 'hoogstpersoonlijke' vorm van compensatie beoogt te verschaffen. Dat brengt in het licht van het bijzondere karakter van de aanspraak op immateriële schadevergoeding mee dat niet kan worden gezegd dat het slachtoffer in een geval als dit immateriële schade heeft geleden die voor vergoeding in aanmerking kan komen. In de kern komt het wettelijk stelsel erop neer dat het aan een slachtoffer toegebrachte leed dat niet kenbaar door hem persoonlijk kon worden ervaren, zich niet leent voor een – ook niet door het slachtoffer persoonlijk te ervaren – compensatie in de vorm van toekenning van een geldbedrag. Het andersluidende oordeel van het hof is volgens de Hoge Raad dan ook onjuist. De vraag naar de betekenis van de in artikel 6:95 lid 2 BW bedoelde mededeling en de mogelijke rol van de redelijkheid en billijkheid als bedoeld in artikel 6:2 lid 2 BW in de gevallen waarin deze mededeling ontbreekt, is daarom niet aan de orde in een geval als dit. De gevorderde immateriële schadevergoeding komt in een geval als dit niet voor toewijzing in aanmerking.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-07-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1055

Zaaknummer: 24/01181

Rechters: V. van den Brink, C.E. du Perron, T. Kooijmans, G.C. Makkink en C.N. Dalebout

Advocaten: P. van Dongen en E.W. Bosch

Wetsartikelen: 6:162 BW, 6:166 BW, 6:95 BW, 6:106 BW en 6:108 BW

RECHTSPRAAK

De rechtbank oordeelt dat relatie tussen erflater en diens partner is beëindigd en dat de beschikkingen ten gunste van de partner zijn vervallen hoewel het testament het verval koppelt aan het einde van het samenwonen waarvan blijkt uit verschillende BRP-adressen.

Erflater heeft gedaagde, met wie hij ongehuwd heeft samengewoond, en zijn drie kinderen uit een eerdere relatie [eisers] tot zijn erfgenamen benoemd, en gedaagde tevens tot executeur. In ECLI:NL:RBROT:2024:14097 is allereerst in geschil of de relatie tussen erflater en gedaagde is geëindigd, en vervolgens of dit tot gevolg heeft dat de beschikkingen ten gunste van gedaagde zijn vervallen. Uit o.m. afgelegde verklaringen, e-mail- en whatsappberichten leidt de rechtbank af dat de relatie was geëindigd. Dat gedaagde en erflater nog een afspraak hadden gemaakt bij een relatietherapeut en dat die de afspraak heeft geboekt als ‘intake relatietherapietraject’, zoals gedaagde heeft aangevoerd, is onvoldoende om aan te nemen dat de relatie nog niet beëindigd was, nu verder niets daarop wijst en de afspraak ook kan zijn ingepland om op een goede manier uit elkaar te gaan. Dat de notaris gedaagde als erfgenaam heeft aangemerkt in een verklaring van erfrecht doet aan het voorgaande uiteraard evenmin af, nu de discussie over het erfgenaamschap van gedaagde niet voor hem gevoerd is, de notaris zich daarover geen oordeel heeft hoeven vormen en de bewijskracht van de notariële akte daarop niet ziet. In het testament had erflater bepaald: ‘De beschikkingen gemaakt ten behoeve van mijn partner vervallen indien mijn partner en ik ten tijde van mijn overlijden anders dan buiten onze gezamenlijke wil niet meer met elkaar samenwonen. Als bewijs voor de samenwoning zal gelden een verklaring van de desbetreffende gemeente inhoudende dat mijn partner en ik ten tijde van mijn overlijden op hetzelfde adres stonden ingeschreven.’ Anders dan eisers stelt gedaagde dat aan uitleg van het testament niet hoeft te worden toegekomen, omdat de bewoordingen in het testament duidelijk zijn en niet in geschil is dat de feitelijke samenwoning tussen haar en erflater nog niet was verbroken en dat gedaagde nog op hetzelfde adres als erflater stond ingeschreven. Voor dit standpunt ziet de rechtbank onvoldoende aanknopingspunten. Erflater en gedaagde hadden ten tijde van het opmaken van het testament al meer dan zestien jaar een affectieve relatie, woonden sinds 2013 samen en hebben gelijktijdig met het testament een samenlevingsovereenkomst opgesteld. Erflater duidt gedaagde in zijn testament meerdere keren aan als ‘mijn partner’ en uit hetgeen verder

is opgenomen volgt dat de beschikkingen vervallen als het samenwonen buiten hun gezamenlijke wil is beëindigd. Bij gebreke van enige aanwijzing voor iets anders, moet het ervoor gehouden worden dat het samenwonen zijn oorsprong vond in de affectieve relatie. Gelet op de verhoudingen die erflater kennelijk wenste te regelen en de omstandigheden ten tijde van het opmaken van het testament, kan niet geoordeeld worden dat de woorden 'niet meer met elkaar samenwonen' duidelijk zijn en dat erflater daarmee óók de – op grond van het hiervoor overwogene vaststaande – situatie heeft willen regelen dat hij en gedaagde nog samenwoonden, maar de affectieve relatie was verbroken. Op grond van al het hiervoor overwogene moet het testament veeleer zo worden uitgelegd dat de beschikkingen ten aanzien van gedaagde alleen golden voor de situatie dat erflater en gedaagde niet slechts samenwoonden, maar ook een affectieve relatie hadden ten tijde van het overlijden van erflater. De bepaling in het testament dat als bewijs voor de samenwoning zal gelden een verklaring van een gemeente dat erflater en gedaagde ten tijde van zijn overlijden op hetzelfde adres stonden ingeschreven, moet gelet op het voorgaande worden uitgelegd als een bewijsvermoeden dat behulpzaam kan zijn bij het beantwoorden van de vraag of de affectieve relatie is beëindigd, maar hiervoor niet doorslaggevend is. Dit blijkt ook uit de omstandigheid dat de vervalbepaling naar haar kennelijk bedoeling niet van toepassing is in het geval partijen overeenkomstig hun gezamenlijke wil niet meer samenwonen. Eisers stellen verder dat gedaagde diverse inboedelgoederen tot zich heeft genomen waar zij geen recht op had, omdat volgens de samenlevingsovereenkomst de gehele inboedel aan erflater toekomt. Eisers vorderen daarom dat gedaagde veroordeeld wordt om een vergoeding te betalen ter hoogte van de waarde van deze goederen, door hen begroot op € 11.300, of om deze goederen aan eisers te retourneren. De rechtbank acht de stelling van gedaagde dat de inboedel voor het merendeel circa vijftien jaar oud was en nog een waarde vertegenwoordigt van maximaal € 1.000 een voldoende gemotiveerde betwisting en laat eisers toe tot de onderbouwing van de waarde van de inboedelgoederen ten tijde van erflaters overlijden.

In ECLI:NL:RBROT:2025:8912 overweegt de rechtbank allereerst dat het ingenomen standpunt dat zij primair vorderen dat alle goederen worden teruggegeven door gedaagde en dat de waardering in dat geval geen rol speelt, niet aansluit op het petitum van de dagvaarding, waarin, kort gezegd, betaling van een bedrag 'althans' teruggave is gevorderd. Daarin kan betaling als primaire vordering worden gelezen, of kunnen betaling en teruggave als alternatieve vorderingen worden gelezen, maar niet kan erin worden gelezen dat de teruggave de primaire vordering is. Aan de door eisers bepleite omkering van de bewijslast komt de rechtbank niet toe. Vervolgens gaat de rechtbank in op de vraag of eisers de waarde van diverse goederen voldoende hebben onderbouwd.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 04-12-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:14097

Zaaknummer: C/10/667441 / HA ZA 23-900tv

Rechters: P.G.J. van den Berg

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank wijst de vordering tot partiële verdeling van de nalatenschap toe.

Tussen partijen [zussen en tevens kinderen en enig erfgenamen van erflater] is in geschil de verdeling van erflaters nalatenschap. Een van hen – partij A – vordert partiële verdeling door toedeling aan haar van een tweetal panden. A stelt dat de zussen het niet eens kunnen worden over de toedeling van de panden, reden waarom zij bij de rechtbank vordert op grond van artikel 3:185 BW in samenhang met artikel 3:178 BW zelf de verdeling vast te stellen. De rechtbank begrijpt de vorderingen zo dat zij naast verdeling van beide panden, verdeling vordert van het banksaldo van de nalatenschapsrekening. Partijen zijn het erover eens dat, hoewel de laatste executeur ontslag heeft genomen, (mogelijk) nog niet alle schulden van de nalatenschap zijn betaald. Zo begrijpt de rechtbank dat er nog een rechtszaak loopt met betrekking tot een legaat. Wel staat vast dat voor zover er resterende schulden zijn, deze kunnen worden voldaan uit het vermogen dat zich in de nalatenschap bevindt, in het bijzonder uit het banksaldo op de nalatenschapsrekening. De nalatenschap is derhalve gereed voor verdeling. In plaats van verdeling van de gehele nalatenschap heeft partij A net als partij B 1 en B 2 in reconventie niet de verdeling gevorderd van de gehele nalatenschap, maar enkel van een aantal losse bestandsdelen. Hoewel deze zaken en vermogensrechten behoren tot een nog onverdeelde boedel en het dus niet die zaken zelf zijn die moeten worden gescheiden en toegedeeld maar de boedel, volgt de rechtbank partij A hierin om praktische redenen. Tijdens de mondelinge behandeling hebben de zussen immers unaniem aangegeven dat zij als gevolg van de kwestie met betrekking tot het pand, waar het pand aan de [adres 2] nog is bijgekomen, in een impasse verkeren waar zij zonder de hulp van de rechtbank niet uitkomen. De rechtbank gaat tot partiële verdeling over, in de hoop dat de zussen vervolgens verder kunnen met de verdeling van de overige bestanddelen van de nalatenschap. Nu partij A als enige kenbaar heeft gemaakt interesse te hebben in toedeling van de panden, hoeft de rechtbank niet te beoordelen of een andere deelgenoot mogelijk een zwaarder belang toekomt bij toedeling van de panden. Er zijn bovendien geen aanwijzingen dat het overnemen van de panden voor haar bij voorbaat financieel onhaalbaar is. Dat de overige zussen geen soortgelijke bezitting als een pand met huurinkomsten uit de nalatenschap zullen verkrijgen, vormt tot slot geen reden om het pand niet aan partij A toe te delen. Deze huurinkomsten zijn

immers verdisconteerd in de waarde van het pand op basis waarvan de verdeling plaatsvindt. De insteek van de vorderingen van partij B 1 en B 2 is bovendien eveneens dat dit pand uit de nalatenschap verdwijnt, maar dan door middel van openbare verkoop. Ook in dat geval zal de nalatenschap dus geen inkomsten meer hebben uit verhuur. De rechtbank zal beide panden daarom bij eindvonnis aan partij A toedelen, onder de opschortende voorwaarden dat zij aantoonst dat zij financieel in staat is de volledige eigendom van de panden te verkrijgen. Voor het geval zij (een van) de panden niet kan of wil overnemen, zal de rechtbank bepalen dat deze openbaar moet(en) worden verkocht. Partijen hebben geen overeenstemming bereikt over de waarde van beide panden die bij de toedeling moet worden aangehouden. Ook overigens biedt het dossier te weinig aanknopingspunten voor de rechtbank om tot een vaststelling van deze waardes te komen. Hierbij geldt dat de peildatum voor de waardering van de panden in beginsel het moment van toedeling/levering is, en de rechtbank ziet geen reden van dit uitgangspunt af te wijken. De rechtbank bepaalt de wijze waarop drie taxateurs worden benoemd, en verwijst deze zaak naar de rol zodat de op te stellen taxatierapporten in het geding kunnen worden gebracht. Een schadevergoedingsvordering van partij A wegens misgelopen huuropbrengsten wijst de rechtbank af.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 02-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:12775

Zaaknummer: C/09/680227 / HA ZA 25-153

Rechters: R.C. Hartendorp

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Bewindvoerder toont aan dat (nog levende) betrokkene ten tijde van diverse rechtshandelingen wilsonbekwaam was zodat de rechtbank vaststelt dat de in het testament vervatte uiterste wilsbeschikking als eenzijdige rechtshandeling nietig is op grond van artikel 3:34 lid 2 BW.

Nadat het vermogen van de nog in leven zijnde X onder bewind is gesteld, vordert bewindvoerder Y de vernietiging van diverse rechtshandelingen die een schoonzus en haar dochter [partij B] hebben verricht ten behoeve van X, hun zwager/oom. Y stelt dat X ten tijde van de rechtshandelingen geestelijke en lichamelijk beperkingen had, die een redelijke waardering van zijn belangen beletten (wilsonbekwaam). De erfrechtelijke component is dat Y tevens een verklaring voor recht vordert dat het door X gemaakte testament nietig is. In een tussenvonnis van 12 april 2023 heeft de rechtbank Y opgedragen om bewijs te leveren over de wilsbekwaamheid ten tijde van het verrichten van de verschillende rechtshandelingen (het testament, de verkoop van het huis en de schenkingen). Daarbij diende Y een medische verklaring over te leggen waaruit blijkt dat bij X sprake was van een geestesstoornis, welke de redelijke waardering van zijn belangen belette en dat X ten tijde van voornoemde rechtshandelingen niet in staat was om zijn wil te bepalen en te uiten. Y heeft een deskundigenverklaring overgelegd met de conclusie dat de geestelijke c.q. verstandelijke stoornissen en beperkingen van X van invloed zijn geweest op de totstandkoming van de betreffende rechtshandelingen. X is volgens de deskundige sinds zijn jeugdjaren niet in staat betreffende rechtshandelingen te verrichten. Hij is niet in staat zijn wil inzake betreffende rechtshandelingen zelfstandig naar behoren te bepalen en niet in staat tot een redelijke waardering van zijn belangen dienaangaande. Daarop heeft B gereageerd. De rechtbank geeft aan dat de beoordeling van de wilsbekwaamheid van X niet los kan worden gezien van de aard, inhoud en (rechts)gevolgen van de betreffende rechtshandelingen. Die omstandigheden zijn immers van belang voor de vraag of X de gevolgen van zijn rechtshandelingen heeft kunnen overzien in de context van zijn geestestoestand en aldus in staat was zijn wil daarover te bepalen en te uiten. X heeft in 2017 een uiterste wilsbeschikking gemaakt. Dit betreft een complex geformuleerde notariële akte van vijf pagina's met daarin onder meer een legaat, een bepaling over het executeurschap en een uitsluitingsclausule. Het legaat houdt feitelijk in dat X zijn huis en bijbehorende grond (een vrijstaande boerderij met 1,4 hectare landbouwgrond)

met uitsluiting van zijn overige erfgenamen, nalaat aan zijn nicht [partij B1] onder de verplichting dat zij 100.000 inbrengt in zijn nalatenschap. De rechtbank is van oordeel dat Y aan zijn bewijsopdracht heeft voldaan doordat uit de medische verklaring blijkt dat bij X sprake was van een geestesstoornis, die de redelijke waardering van zijn belangen belette en dat X ten tijde van de rechtshandelingen (waaronder het testament) niet in staat was om zijn wil te bepalen en te uiten, dat wil zeggen: te overzien wat dat allemaal inhield en wat de gevolgen waren. Partij B heeft daartegen onvoldoende ingebracht. Dat X zich mogelijk ongemakkelijk heeft gevoeld tijdens het huisbezoek van de deskundige en dat er mogelijk sprake is van een progressieve aandoening, doet niet af aan de overige medische documentatie. Uit het dossier blijkt dat X reeds in 2016/2017 een kwetsbare, beïnvloedbare man was met uitgebreide problematiek en een matige begaafdheid, die zijn financiële belangen niet zelf kon overzien of behartigen. Zelfs een gift aan goede doelen werd door X niet overzien en begrepen. Uit niets blijkt dat hij in staat was tot een redelijk begrip en waardering van zijn (financiële) belangen bij de door hem verrichte, complexe rechtshandelingen en daarbij bovendien de wensen te weerstaan van een deel van zijn familie, waarvan hij mede afhankelijk was. Dat geldt temeer nu in deze procedure – los van de vraag of X zijn wil hieromtrent had kunnen bepalen en uiten – niet is gesteld of gebleken dat met de nodige zorg en zorgvuldigheid jegens X is gehandeld en hoe de betrokkenen zich ervan hebben vergewist dat X overzag welke gevolgen zijn handelen had, niet in de laatste plaats voor zijn eigen financiële situatie, en dat hij die gevolgen ook daadwerkelijk wilde. X was volgens de rechtbank wilsonbekwaam tot het verrichten van die rechtshandelingen en oordeelt dat hij ten tijde van de rechtshandelingen leed aan een geestelijke stoornis, die een redelijke waardering van zijn betrokken belangen verhinderde. Dit betekent dat de in het testament van 18 januari 2017 vervatte uiterste wilsbeschikking als eenzijdige rechtshandeling nietig is op grond van artikel 3:34 lid 2 BW. In juridische zin wordt dit testament daarom geacht nooit te hebben bestaan en kan het ook geen rechtsgevolgen hebben. Van ongedaanmakingen is in dit kader geen sprake, omdat de inhoud van het testament pas relevant zou worden na overlijden van X.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 16-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2025:4733

Zaaknummer: C/08/284614 / HA ZA 22-291

Rechters: Bottenberg-van Ommeren, H. H. Bottenberg-van Ommeren

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank oordeelt dat de door erflaatster gemachtigde huishoudelijke hulp geen rekening en verantwoording hoeft af te leggen aan erflaatsters erfgenamen en houdt de beslissing aan omtrent de vermeende nietigheid van haar testament.

In 2020 heeft erflaatster in een testament o.m. eiseres [haar huishoudelijk hulp] en de drie kinderen van haar dochter [gedaagden 1, 3 en 4] tot erfgenamen benoemd, en eiseres tezamen met een van haar kappers tot executeur. Vervolgens heeft erflaatster in 2022 een machtiging afgegeven aan eiseres om te beschikken over de betaal- en spaarrekening van erflaatster. Begin maart 2023 heeft erflaatster in haar testament o.m. haar dochter [gedaagde 2] en de drie kinderen van die dochter tot erfgenamen benoemd en aan eiseres een bedrag gelegateerd; gedaagde werd tevens bij levenstestament gemachtigd om erflaatster te vertegenwoordigen. Een week na het passeren van het levenstestament heeft erflaatster aangifte gedaan van verduistering tegen gedaagde 1. Weer een week later is het levenstestament herroepen en is ook een notaris benaderd om het testament te herroepen. Erflaatster is in dat kader door de notaris bezocht. Dit heeft echter niet tot een wijziging van het testament geleid, omdat de notaris erflaatster wilsonbekwaam achtte. In juli 2023 is een mentorschap en bewind ingesteld ten behoeve van erflaatster, met benoeming van X tot mentor en bewindvoerder. In november 2023, en later nog een keer in december 2023, heeft de (voormalige) advocaat van eiseres de nietigheid van het testament van maart 2023 ingeroepen en gedaagden verzocht de nietigheid van het testament schriftelijk te bevestigen. Gedaagden hebben aan die verzoeken geen gehoor gegeven en de nietigheid van het testament bestreden. Na het overlijden van erflaatster is de nalatenschap door gedaagden zuiver aanvaard en is gedaagde 1 gestart met zijn taak als executeur-afwikkelingsbewindvoerder. Eiseres vordert in deze procedure om het testament van 17 maart 2023 te vernietigen, althans te verklaren voor recht dat het testament nietig is en om gedaagden te veroordelen om de wijzigingen ten aanzien van het vermogen van erflaatster per datum overlijden ongedaan te maken en het vermogen onmiddellijk ter beschikking te stellen aan de executeur als genoemd in het testament van 2020. In reconventie vorderen gedaagden om eiseres op straffe van verbeurte van een dwangsom te veroordelen tot het afleggen van rekening en verantwoording aan gedaagde 1. Ter zake van de vorderingen van eiseres houdt de rechtbank de zaak aan teneinde eiseres de gelegenheid te

geven om o.m. de legatarissen op de voet van artikel 118 Rv op te roepen. De rechtbank oordeelt wel over de vorderingen in reconventie en acht het van belang dat de kennelijke aanleiding voor eiseres om gebruik te maken van de volmacht en daarmee opnames te doen, lag besloten in het feit dat erflaatster vanwege haar situatie die opnames en betalingen niet meer zelfstandig wilde doen, dat er tussen beiden sprake was van een vertrouwensrelatie, en dat eiseres van erflaatster een vrij grote zelfstandigheid verkreeg om van de gemachtigdenpas van erflaatster gebruik te maken en met het opgenomen geld betalingen te verrichten. In het kader van de mate waarin erflaatster de handelingen van eiseres kon overzien en voor haar belangen kon opkomen, is van belang dat gedaagden geen feiten hebben gesteld waaruit kan worden afgeleid dat erflaatster ten tijde van de volmachtverlening en het gebruik van de volmacht niet in staat was haar wil te bepalen. Gelet hierop wordt erflaatster geacht in staat te zijn geweest om aan eiseres rekening en verantwoording te vragen van de pinbetalingen en de besteding van de door haar opgenomen gelden. Dit kan alleen anders zijn als sprake is van misbruik van omstandigheden. Gedaagden hebben echter onvoldoende gesteld om tot het oordeel te kunnen komen dat daarvan sprake is geweest. De enkele omstandigheid dat grote delen van de administratie van erflaatster ontbraken en de rest van de administratie een puinhoop was, wat door gedaagden is gesteld maar door eiseres is betwist, is daarvoor onvoldoende. Wat betreft de aard en de omvang van de pinbetalingen en de geldopnames acht de rechtbank van belang dat het in de situatie waarin erflaatster verkeerde, heel gebruikelijk is dat naast de reguliere verzorging voor erflaatster uitgaven worden gedaan die gerekend kunnen worden tot haar normale levenspatroon. De pinbetalingen zijn bescheiden van omvang en uit de overgelegde bankafschriften volgt dat deze veelal betrekking hebben op uitgaven voor boodschappen. Daarnaast zijn nog geldopnames gedaan. Niet ter discussie staat dat eiseres altijd al maandelijks een bedrag van € 1.250 contant opnam en er nauwelijks meer geld is opgenomen. Gelet op het voorgaande bestaat er in beginsel geen aanleiding om een plicht tot het afleggen van rekening en verantwoording aan te nemen. Bij het aannemen daarvan dient in de gegeven omstandigheden ook terughoudendheid te worden betracht, die echter zijn grens vindt bij financiële handelingen die eiseres ten behoeve van zichzelf heeft verricht en financiële handelingen die wat aard en/of omvang betreft niet gerekend kunnen worden tot het normale uitgavenpatroon van erflaatster. De rechtbank is echter van oordeel dat gedaagden tegenover de gemotiveerde betwisting van eiseres onvoldoende hebben onderbouwd dat zich hier één van deze situaties voordoet. De rechtbank komt op grond van het voorgaande tot de conclusie dat eiseres niet gehouden is om (verder) rekening en verantwoording af te leggen over de contante geldopnames en de pinbetalingen die zijn gedaan. Van onrechtmatig handelen van eiseres ten opzichte van gedaagden of ongerechtvaardigde verrijking van eiseres is dan ook geen sprake.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 16-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2025:4515

Zaaknummer: C/01/402402 / HA ZA 24-191

Rechters: A. de Boer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Broer die geld van erflater naar eigen rekening overboekt, krijgt de opdracht om te bewijzen dat sprake was van een gift en slaagt niet in dat bewijs.

De in 2018 overleden erflater heeft ruim twintig jaar een affectieve relatie gehad met eiser en is in 2013 een geregistreerd met hem aangegaan. Gedaagde is de broer van erflater. Erflater heeft in 2018 over zijn nalatenschap beschikt en eiser tot enig erfgenaam en gedaagde tot executeur benoemd, die deze benoeming heeft aanvaard. In 2020 heeft de kantonrechter gedaagde op verzoek van eiser ontslagen als executeur en in diens plaats tot executeur benoemd persoon B, een registeraccountant. B heeft in 2022 een rapport van bevindingen rekening en verantwoording afgelegd aan eiser waaruit onder andere volgt dat B van mening is dat gedaagde een bedrag van € 150.000 heeft onttrokken aan de nalatenschap, dat gedaagde ten onrechte diverse juridische kosten ten laste van de nalatenschap heeft gebracht en dat eiser als enige erfgenaam recht heeft op de persoonlijke bezittingen van erflater. Gedaagde heeft de overboeking van € 150.000 niet betwist, maar heeft betoogd dat het een gift was door erflater aan hem, die mede samenhang met het legaat tegen inbreng van de waarde aan gedaagde van erflaatsters woning, en gedaagde en erflater de toen geschatte marktwaarde van de woning te hoog vonden. Tegen die achtergrond hebben erflater en gedaagde, in aanwezigheid van de echtgenote van gedaagde, mondeling afgesproken dat gedaagde voor die hogere waarde werd gecompenseerd door een schenking, althans gift, aan hem van 150.000. De rechtbank is van oordeel dat eiser deze door gedaagde voldoende gemotiveerde afspraak, waarover niets op papier is gezet, eveneens voldoende gemotiveerd heeft betwist, met name door te wijzen op het ontbreken van die gift in het enkele dagen later opgemaakte testament en in de aangifte erfbelasting voor gedaagde. De rechtbank [ECLI:NL:RBROT:2024:14098] draagt daarom het bewijs van de gestelde schenking, althans gift, van de € 150.000 op aan gedaagde aangezien hij degene is die een beroep doet op die schenking, althans gift, als rechtsgrond voor de overboeking van de € 150.000. De zaak wordt naar de rol verwezen. Eiser stelt verder dat gedaagde in zijn hoedanigheid van executeur diverse advocaat- en notariskosten heeft gemaakt die in redelijkheid niet ten laste van de nalatenschap behoren te komen, nu deze zien op juridisch advies ten gunste van gedaagde zelf en niet ten gunste zijn gekomen van de nalatenschap van erflater. In hoeverre de kosten van executeur voor rekening

van de executeur komen zal – zo de rechtbank – in het algemeen aan de orde komen bij de rekening en verantwoording door de executeur (Hof Arnhem-Leeuwarden 19 februari 2019, ECLI:NL:GHARL:2019:1587, ERF 2019-0065). De rechtbank gaat in op diverse facturen en hakt o.m. een knop door ter zake van de omvang van de factuur van een advocatenkantoor die ziet op de ontslagprocedure van gedaagde als executeur en advieskosten ter zake de afgifte van het legaat en stelt vast dat gedaagde een vordering op de nalatenschap heeft.

In ECLI:NL:RBROT:2025:8913 constateert de rechtbank allereerst dat de verklaring van de echtgenote van broer/gedaagde niet aansluit op de verklaring van de broer dat de afspraak – dat erflater het bedrag van € 150.000 aan hem heeft geschonken ter compensatie van de hogere waarde van het legaat van de woning – is gemaakt toen erflater, de broer en de echtgenote bij elkaar waren, waarna onmiddellijk de overboeking is gedaan. In het ongewisse blijft volgens de rechtbank over welk bedrag het volgens erflater ging en welke reden voor de overboeking hij heeft gehad. In elk geval volgt er niet uit dat erflater die vrijdag heeft verklaard dat hij € 150.000 heeft willen schenken, laat staan dat dit was ter compensatie van de hogere waarde van het legaat van de woning. Nu de echtgenote heeft verklaard dat erflater het initiatief had genomen tot het gesprek op vrijdag, had het eens te meer voor de hand gelegen dat hij iets inhoudelijks gezegd zou hebben. Bij het voorgaande komt nog dat een aantal niet noodzakelijk aanwezige, maar wel voor de hand liggende omstandigheden die de schenking/gift zouden kunnen onderbouwen, allemaal ontbreken. De vordering van eiser om gedaagde te veroordelen het bedrag van € 150.000 terug te betalen aan de nalatenschap en daarmee aan enig erfgenaam/eiser wordt – behoudens verrekening met de in het tussenvonnis reconventioneel vastgestelde posten/kosten – toegewezen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 07-08-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:14098

Zaaknummer: C/10/667949 / HA ZA 23-941tv

Rechters: P.G.J. van den Berg

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank oordeelt dat door de verkoop van een schip door de langstlevende de hoofdactiviteit van erflaters bedrijf werd gestaakt en daarmee conform de testamentaire opeisbaarheidsbepaling de vorderingen van de stiefkinderen deels opeisbaar werden.

Op het tijdstip van zijn overlijden was erflater in voor hem derde echt op huwelijkse voorwaarden gehuwd met gedaagde. Hij heeft zes kinderen – geboren uit zijn eerste twee huwelijken – achtergelaten [eisers]. De kinderen van erflater en gedaagde zijn de erfgenamen en de wettelijke verdeling is van toepassing. Gedaagde is benoemd tot executeur. Ten aanzien van de jongste zoon van erflater is een testamentair bewind ingesteld. Erflater had een eenmanszaak en in het kader daarvan exploiteerde hij een zeilschip waarmee hij zeilreizen maakte met betalende gasten. Met betrekking tot die zaak heeft erflater in 2021 een recht van eerste koop verleend aan X. In erflaters testament is verder bepaald dat een deel van de vorderingen van de kinderen opeisbaar wordt als gedaagde een eenmanszaak verkoopt. Na het overlijden van erflater heeft gedaagde het schip verkocht. Partijen zijn verdeeld over de vraag welk bedrag gedaagde op grond van het testament aan eisers moet betalen in verband met de verkoop. De rechtbank is van oordeel dat uitleg van het testament ertoe leidt dat de feitelijke verkoop van het schip (met de daarmee samenhangende ondernemingsactiviteiten) valt onder de strekking en de bedoeling van de opeisbaarheidsbepaling uit het testament. Hoewel de geldvorderingen van de kinderen van erflater op grond van de wettelijke verdeling nog niet opeisbaar zijn, is dat voor een deel van die geldvorderingen anders als gevolg van deze bepaling uit het testament. Dit betekent dat een deel van de geldvorderingen van de kinderen opeisbaar is geworden in verband met de verkoop van het schip. Gedaagde heeft aangevoerd dat ondanks de verkoop van het schip en de daarmee samenhangende verplichtingen de rederij nog steeds bestaat en niet is verkocht en dat zij de eenmanszaak van erflater onder dezelfde naam heeft voortgezet en dat daarom volgens haar geen sprake is van vervreemding van de onderneming in de zin van het testament. Zij heeft echter wel erkend dat de hoofdactiviteit van de rederij van erflater het schip betrof. De rechtbank is van oordeel dat met de verkoop van het schip het hoofdbestanddeel van de onderneming is verkocht. Vervolgens gaat de rechtbank in op de omvang van het bedrag dat door de langstlevende moet worden uitbetaald.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 16-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2025:4748

Zaaknummer: C/o8/32216o / HA ZA 24-399

Rechters: D.N.R. Wegerif

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het hof laat niet-opgeroepen mede-erfgenaam alsnog oproepen, en gaat als voorlopige overweging in op het eventuele paulianeuze karakter van de door erflater en zijn echtgenote buiten de huwelijkse voorwaarden om onderling gemaakte afspraken.

Kort en goed heeft in deze Arubaanse zaak broer A geld uitgeleend aan broer B/erflater. In deze procedure probeert A te bereiken dat de erfgenamen van B, of sommigen van hen, dit bedrag terugbetalen. In dat kader is relevant dat de advocaat van A de buitengerechtelijke vernietiging heeft ingeroepen een aantal rechtshandelingen tussen B en diens weduwe, zoals die staan in een akte uit 2018 strekkende tot wijziging van de huwelijkse voorwaarden en verdeling van de gemeenschap. In eerste aanleg heeft het Gerecht de vordering voor een belangrijk deel toegewezen. In dit tussenvonnis oordeelt het hof dat een van de in eerste aanleg veroordeelde erfgenamen [dochter 2] niet is opgeroepen. Overeenkomstig HR 10 maart 2017, ECLI:NL:HR:2017:411, r.o. 3.6.1, ERF 2017-0055 (zie ook HR 20 april 2018, ECLI:NL:HR:2018:649) draagt het hof de deurwaarder op om de appèldagvaarding, de memorie van grieven en het tussenvonnis zelf aan dochter 2 te betekenen en om haar op te roepen in het geding in hoger beroep. Interessant is dat het hof als voorlopige materieelrechtelijke overweging aangeeft dat hetgeen de weduwe en erflater buiten de huwelijkse voorwaarden om onderling zijn overeengekomen, erop neer lijkt te komen dat zij onder een tijdsbepaling een bepaald vermogensbestanddeel om niet zullen overdragen van de ene echtgenoot aan de andere, namelijk dat de weduwe bij verkoop van de woning de helft van de opbrengst om niet zal overdragen aan de erflater. Indien de overeenkomst zo moet worden opgevat, dient zij te worden aangemerkt als een schenking tussen echtgenoten. In het tot 1 september 2021 geldende erfrecht waren schenkingen tussen echtgenoten verboden (art. 7A:1697 BW). In zoverre lijkt het hoger beroep gegrond te zijn, zij het dat de grieven geen beroep doen op het naar oud recht geldende verbod van schenking tussen echtgenoten. Ingevolge de devolutieve werking van het hoger beroep dient beoordeeld te worden of de toedeling van de woning bij huwelijkse voorwaarden in 2018 paulianeus is, zoals A in eerste aanleg heeft betoogd. Vernietiging krachtens artikel 3:45 BW heeft ingevolge lid 3 relatieve werking. Zij strekt slechts ten behoeve van de schuldeiser die zich op de pauliana heeft beroepen (in dit geval A) en gaat niet verder dan nodig is voor de opheffing van de door hem

ondervonden benadeling.

Instantie: Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 01-07-2025

ECLI: ECLI:NL:OGHACMB:2025:173

Zaaknummer: AUA2023Hoo165

Rechters: G.C.C. Lewin, J. de Boer en W.P.M. ter Berg

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De voorzieningenrechter beveelt de opheffing van drie van de vier gelegde beslagen en wijst het verbod op hernieuwd beslagleggen af.

Eiser en gedaagden 1 en 2 zijn de kinderen van persoon B/moeder en persoon A/vader die beiden zijn overleden. Vader is in het testament van moeder benoemd tot executeur en afwikkelingsbewindvoerder van de nalatenschap van moeder, eiser in de nalatenschap van vader. De voorzieningenrechter heeft in januari 2025 de gedaagden, die stelden dat zij erfgenamen en vereffenaars in de nalatenschap van vader zijn, ter verzekering van hun vorderingen uit hoofde van de nalatenschappen van moeder en vader, verlop verleend om ten laste van (o.a.) eiser, al dan niet in zijn hoedanigheid van executeur en afwikkelingsbewindvoerder in de nalatenschap van vader, conservatoir beslag te leggen op onder meer een woning, alle certificaten in stichting X die behoren tot de nalatenschap van vader, alle aandelen in Y en alle aandelen van Y in bedrijf Z. Eiser vordert in onderhavige procedure opheffing van de gelegde beslagen en een verbod om opnieuw beslag te leggen. Gedaagden hebben in hun beslagverzoek gesteld dat zij vorderingen hebben op de nalatenschappen van moeder en vader. Eiser wijst er – zo de voorzieningenrechter – terecht op dat gedaagden in hun verzoekschrift niet hebben gesteld dat zij een vordering hebben op eiser zelf of op Y terwijl de beslagen wel zijn gelegd op aandelen die op naam van eiser zelf en op naam van Y. staan. Die conservatoire beslagen zijn bovendien gelegd tot zekerheid van verhaal voor ‘de vordering’ van gedaagden op eiser maar dat er een vordering op eiser is, is nu juist niet gesteld. Daar komt nog bij dat de aandelen niet tot de nalatenschap van vader behoren, althans zo heeft eiser onbetwist gesteld. Een en ander is voldoende voor opheffing van de beslagen. Ten aanzien van de beslagen op de woning en certificaten, wijst eiser er terecht op dat gedaagden het beslagverlop ten onrechte in de hoedanigheid van vereffenaar van de nalatenschap van vader hebben verzocht en de beslagen in die hoedanigheid hebben laten leggen. Het beslag op de woning is ten onrechte gelegd ten laste van eiser in de hoedanigheid van mede-vereffenaar van de nalatenschap van vader. Die hoedanigheid heeft hij namelijk niet. Voorts heeft de overbetekening van het beslag op de woning ten onrechte aan eiser in persoon plaatsgevonden. Dit leidt volgens de voorzieningenrechter echter nog niet tot opheffing van de gelegde beslagen. Niet aannemelijk is namelijk dat gedaagden op het moment dat zij om beslagverlop verzochten, wisten dat vereffening van de nalatenschap van

vader niet aan de orde was en dat eiser door vader was benoemd tot executeur en afwikkelingsbewindvoerder. Deze verkeerde hoedanigheden in het beslagverzoek en de beslagexploiten blijven daarom mede gelet op de deformaliseringstendens in de rechtspraak zonder gevolg. Dat geldt ook voor het feit dat gedaagden het instellen van een eis in de hoofdzaak niet hebben overbetekend aan Stichting X. Artikel 717 Rv verklaart de bepalingen over het conservatoir beslag op aandelen van overeenkomstige toepassing op dit beslag (op effecten op naam die geen aandelen zijn als bedoeld in artikel 714 Rv). Daarmee geldt ook voor het beslag op certificaten de eis van artikel 715 lid 2 Rv dat voorschrijft dat de eis in de hoofdzaak aan de besloten vennootschap (in dit geval Stichting X als uitgever van de certificaten) moet worden overbetekend. Het niet doen overbetekenen aan Stichting X van het instellen van de eis in de hoofdzaak leidt echter niet tot nietigheid van het door gedaagden gelegde beslag (zie ECLI:NL:HR:2010:BN6127, r.o. 3.3.2). Dát gedaagden op tijd een eis in hoofdzaak hebben ingesteld, zoals artikel 700 lid 3 Rv voorschrijft, is anders dan eiser betoogt vooralsnog wel aannemelijk. Hoewel aan eiser kan worden toegegeven dat het beslagverzoek de indruk wekt dat bedoeld is deelgenotenbeslag te doen leggen, begrijpt de voorzieningenrechter dat is bedoeld beslag te laten leggen op hun vorderingen c.q. aandelen in de nalatenschappen van moeder en vader. De beslagen op de certificaten en de woning hinderen eiser die als executeur en afwikkelingsbewindvoerder de nalatenschap van vader (en de daarin opgegane nalatenschap van moeder) zo snel mogelijk moet afwickelen. Eiser heeft dus belang bij opheffing van die beslagen. Daar tegenover staat dat gedaagden er belang bij hebben om enige zekerheid te hebben dat zij niet worden benadeeld in de afwikkeling. Aangezien het beslag op de woning het meest klemmt, in die zin dat eiser meer handelingen zal moeten (laten) verrichten om de woning te gelde te maken dan ter zake van de certificaten, heft de voorzieningenrechter het conservatoire beslag op de woning op grond van de belangenafweging ook op. Het conservatoir beslag op de aandelen stichting X blijft echter liggen als zekerheid voor gedaagden. Daarbij wordt wel opgemerkt dat de nalatenschap van vader niet volledig kan worden afgewikkeld zolang het beslag op de certificaten stichting X ligt. Om een volgende procedure tussen partijen te voorkomen, kunnen gedaagden overwegen dat beslag zelf op te heffen op het moment dat de overige vermogensbestanddelen van de nalatenschap van vader naar tevredenheid zijn afgewikkeld. De conclusie is dat alle gelegde conservatoire beslagen worden opgeheven, met uitzondering van het conservatoire beslag op de certificaten stichting X. Het gevorderde verbod om opnieuw beslag te laten leggen wijst de voorzieningenrechter af. Op dit moment kan namelijk niet worden vastgesteld of zich in de toekomst een nieuwe situatie zal voordoen waarin gedaagden willen overgaan tot het leggen van conservatoir beslag. Of zich in de toekomst zo'n situatie voordoet, moet tegen die tijd én naar aanleiding van het dan in te dienen verzoekschrift tot het leggen van conservatoir beslag waarin zij overigens wel mededeling moeten doen van de eerder gelegde beslagen en dit

vonnis, worden beoordeeld. Voor het opleggen van een verbod zoals gevorderd bestaat op dit moment geen grond. Overigens is het gevorderde verbod ook zodanig ruim en vaag geformuleerd, dat het ook om die reden niet kan worden toegewezen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 11-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:8936

Zaaknummer: C/10/697587 / KG ZA 25-307

Rechters: P. de Bruin

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Na jarenlang procederen staat vooralsnog vast dat de weduwe van erflater diens erfgenaam is en krachtens de saisine gehouden is het achterstallig loon van werknemer(s) in dienst bij erflaters eenmanszaak te betalen.

Erflater X is in 2017 overleden. De gedaagden – Y (weduwe van X) en A (broer van X) – hebben jarenlang geprocedeerd over de vraag wie erfgenaam was en in mei 2025 heeft het hof de uitspraak van de rechtbank bekrachtigd dat Y samen met haar twee minderjarige kinderen erfgenaam is van X. Tegen die uitspraak is (vooralsnog) geen cassatie ingesteld. Nadat de rechtbank Gelderland voor recht heeft verklaard dat Y erfgenaam was, heeft zij feitelijk de onderneming van X [h.o.d.n. bedrijf Q] voortgezet. Nadat het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden dat vonnis had vernietigd, heeft Y zich teruggetrokken en heeft A deze onderneming van X voortgezet. A heeft zich daartoe als eenmanszaak ingeschreven bij de KvK, gevestigd op het adres van Q. Nadat het gerechtshof 's-Hertogenbosch arrest heeft gewezen, is A met zijn werkzaamheden in de onderneming gestopt. Vervolgens heeft Y de onderneming feitelijk gesloten en een bordje op de deur gehangen met de tekst 'wegens renovatie gesloten'. De eisers in beide zaken zijn in dienst van X [h.o.d.n. bedrijf Q] en ontvangen geen loon meer en vorderen betaling van het achterstallige loon. Eisers leggen aan hun vorderingen ten grondslag dat tussen hen en Y dan wel A een arbeidsovereenkomst bestaat. Met het arrest van het gerechtshof 's-Hertogenbosch van 20 mei 2025 (verder: het arrest) moet het er op dit moment voor worden gehouden dat Y (met haar twee minderjarige kinderen) als erfgenaam rechtsopvolger onder algemene titel is van de nalatenschap van X. Tot de nalatenschap behoort niet alleen het bedrijfspand, maar ook de onderneming zelf. Door de rechtsopvolging onder algemene titel is – naar thans achteraf is komen vast te staan – met de erfopvolging van de onderneming het werkgeverschap vanaf de datum overlijden op Y (en haar minderjarige kinderen) komen te rusten. Aanvankelijk heeft zij daar ook invulling aan gegeven, te weten tot het moment waarop het Hof Arnhem-Leeuwarden oordeelde dat niet zij, maar A erfgenaam en dus rechtsopvolger was. A wordt op grond van het rechtsvermoeden van artikel 7:610a BW vermoed werkgever te zijn nu hij de afgelopen jaren (en dus langer dan drie maanden) de werkgeversrol feitelijk vervulde door het loon aan eisers te betalen en het gezag uit te oefenen. Dat rechtsvermoeden is echter, vooralsnog oordelend, voldoende weerlegd.

Thans moet het er op grond van het – overigens nog niet onherroepelijk geworden – arrest van het Hof 's-Hertogenbosch immers voor worden gehouden dat Y (en haar minderjarige kinderen) vanaf datum overlijden werkgever van eiser is/zijn. Die arbeidsovereenkomsten zijn niet door de feitelijke invulling die A aan het werkgeverschap heeft gegeven op hem overgegaan. De omstandigheid dat A zich als eenmanszaak op het adres van de onderneming heeft ingeschreven maakt, vooralsnog oordelend binnen het bestek van dit kort geding, niet dat hij de werkgever van eisers is geworden voor de werkzaamheden in de onderneming, bedrijf Q. Na het arrest van het Hof 's-Hertogenbosch heeft A zijn werkzaamheden voor de onderneming gestaakt en heeft Y de regie weer overgenomen en een bordje op de deur gehangen 'gesloten wegens renovatie'. Dat heeft zij gedaan, zo vertelde zij ter zitting, omdat zij nog niet weet of en hoe het verder moet met de onderneming. A en Y gedragen zich feitelijk ernaar dat degene die (uiteindelijk) erfgenaam is, ook de onderneming uit de nalatenschap heeft verkregen. Nu het rechtsvermoeden voldoende is weerlegd en Y als erfgenaam en rechtsopvolger onder algemene titel naar voorlopig oordeel werkgever is, is zij gehouden het achterstallig loon aan eisers te voldoen.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 04-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:5911

Zaaknummer: 11766518

Rechters: E.W. de Groot

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Nadat klagers in 2021 ook in appèl niet-ontvankelijk zijn verklaard in hun klacht tegen de oud-notaris wegens overschrijding van de driejaarstermijn, gebeurt hetzelfde bij de in 2023 ingediende tweede klacht, zij het nu vanwege het ne bis in idem-beginsel.

De moeder van klagers is overleden. Zij heeft haar drie zoons (klagers en hun broer) nagelaten als haar erfgenamen. Tot de nalatenschap van moeder behoorde haar erfdeel in de nalatenschappen van haar vader en moeder. Over de omvang en afwikkeling van de nalatenschappen van haar ouders zijn in de loop der jaren geschillen gerezen en hierover zijn gerechtelijke procedures gevoerd. Vanaf 1 januari 2005 is de oud-notaris als protocolopvolger van de voormalige boedelnotaris belast geweest met de afwikkeling van de nalatenschappen. Klagers hebben op 16 januari 2020 bij de kamer een klacht ingediend tegen de oud-notaris ter zake waarvan in december 2020 geoordeeld is tot niet-ontvankelijkheid omdat de klacht (ruim) na het verstrijken van de vervaltermijn van drie jaren was ingediend. Dit oordeel is in oktober 2021 in de appèlprocedure bevestigd. In april 2023 dienen klagers opnieuw een klacht in tegen de oud-notaris. De kamer heeft in de bestreden beslissing ook deze tweede klacht van klagers niet-ontvankelijk verklaard, thans vanwege het ne bis in idem-beginsel. De kamer constateerde dat zowel de klachtonderdelen 2, 3, 4 en 7 van de eerste klacht als de tweede klacht gaan over het verwijt aan de oud-notaris dat hij zonder toestemming gelden heeft overgeboekt. Daarbij worden dezelfde overboekingen, al dan niet bij wijze van voorbeeld, genoemd. In het onderhavige appèl bevestigt het tuchthof ook dit oordeel.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 22-07-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:1869

Zaaknummer: 200.336.445/01 NOT

Rechters: C.H.M. van Altena, O.J. van Leeuwen en S.V. Viveen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De voorzieningenrechter wijst de vordering toe dat de tot de nalatenschap behorende woning wordt verkocht zonder tussenkomst van een makelaar.

Partijen zijn (half)zusters van elkaar en zijn gezamenlijk gerechtigd tot de eigendom van een woning die is verkregen uit de nalatenschap van de oma van partijen. Oma is overleden in 1992 en in het kader van de verdeling van de nalatenschap heeft ieder van partijen een onverdeeld een/vierde aandeel in de woning verkregen, onder bezwaar van de lopende huurovereenkomst van oma met de moeder van partijen. Moeder heeft tot juli 2019 in de woning gewoond waarna zij haar intrek heeft genomen in een verpleeghuis en in 2021 is overleden. Gedaagde woont sinds begin 2015 in de woning. Partijen zijn het erover eens dat de woning moet worden verkocht en ook tegen welke prijs de woning moet worden verkocht. Toch lukt het tot op heden niet om tot een verkoop te komen. Eisers willen dat de woning kan worden bezichtigd door drie potentiële kopers zonder tussenkomst van een makelaar, omdat de vorige makelaar de opdracht heeft teruggegeven. De voorzieningenrechter wijst de vorderingen van eisers toe. Ondanks de omstandigheid dat gedaagde stelt bereid te zijn om haar medewerking te verlenen dan wel haar medewerking heeft verleend aan de verkoop van de woning, blijkt naar het oordeel van de voorzieningenrechter uit de gehele voorgeschiedenis, de eerdere procedures tussen partijen en een e-mailbericht van een makelaar dat zij haar medewerking niet (voortvarend) verleent. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter kan een kluswoning gewoon te koop worden aangeboden aan potentiële kopers, waarbij weliswaar mogelijk een lagere opbrengst wordt gerealiseerd, maar de vertraging die het herstel nu met zich meebrengt, en de daarmee gepaard gaande (financiële) gevolgen, wegen niet meer op tegen het streven naar een mogelijk hogere opbrengst. Gedaagde kan dit ook niet meer verwachten van eisers. De voorzieningenrechter gaat voorbij aan het verweer van gedaagde dat een makelaar de bezichtigingen moet begeleiden. Partijen kunnen afspreken een clausule in de koopovereenkomst op te nemen waarbij expliciet wordt vermeld dat sprake is van een kluswoning die wordt geleverd 'as is, where is', waarbij de verkopers geen garanties verstrekken aan de koper (een exonerationbeding). Op deze wijze kan gedaagde niet later worden aangesproken op gebreken die naar haar idee niet op een juiste wijze zijn voorgelicht. Van eisers kan niet meer worden verwacht een nieuwe makelaar in te

schakelen, wat weer extra kosten met zich brengt, terwijl er drie potentiële kopers zijn die mogelijk een bod willen uitbrengen. Ook geeft de voorzieningenrechter aan dat het gebruikelijk is dat de eigenaar van het pand niet aanwezig is tijdens bezichtigingen. Gezien de hele voorgeschiedenis is dit ook niet wenselijk. Indien gedaagde van mening is dat haar privacy wordt geschonden, kan zij zelf een makelaar (op eigen kosten) een opdracht geven om bij de bezichtigingen aanwezig te zijn, die namens haar haar belangen behartigt.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 18-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2025:4788

Zaaknummer: C/08/333795 / KG ZA 25-114

Rechters: A.J. Louter

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Bij gebreke aan een wettelijke basis geeft het gerecht aan de benoemde vereffenaar geen machtiging inzake de verkoop van percelen maar wel een aanwijzing met betrekking tot de te volgen procedure.

In deze Arubaanse zaak is Fundacion Herencia op 22 november 2022 benoemd tot vereffenaar van de onbeheerde nalatenschappen van eiser en eiseres die in de negentiende eeuw met elkaar gehuwd geweest. Het gerecht stelt vast dat ten aanzien van een tweetal percelen de verjaringstermijn van tien of twintig jaar (neergelegd in art. 3:99 en 3:105 BWA, in samenhang met art. 3:306 en 3:314 BWA) al ruimschoots is verstreken. Daardoor zijn de beide percelen door verjaring gaan behoren tot de nalatenschap van eiser. Omdat eiser, zo begrijpt het Gerecht althans, in gemeenschap van goederen was getrouwd met eiseres, behoren de percelen voor de onverdeelde helft ook tot haar nalatenschap. De verkrijging van het (volledige) eigendom van de percelen door verjaring kan worden ingeschreven in de registers (art. 3:17 BWA, in samenhang met art. 3:89 en 3:98 BWA). Daarvoor is geen afzonderlijke beslissing van het Gerecht nodig. Voor wat betreft het verzoek van de vereffenaar tot machtiging tot verkoop overweegt het Gerecht dat tot de nalatenschappen een aantal schulden behoort, terwijl de percelen de enige activa van de nalatenschappen zijn. De vereffenaar vordert dat het Gerecht een prijs goedkeurt waarvoor de percelen mogen worden verkocht. Dit gedeelte van de vordering wijst het Gerecht af. Op grond van artikel 4:215 lid 1 BWA mag de vereffenaar goederen van de nalatenschap verkopen, als dat nodig is om de schulden van de nalatenschap te voldoen. Op grond van artikel 4:210 BWA kan de rechter de vereffenaar wel aanwijzingen geven, maar voor het (bindend) bepalen van een prijs waarvoor de vereffenaar boedelgoederen kan verkopen, bestaat geen wettelijke basis.

In het kader van de aanwijzingsbevoegdheid overweegt het Gerecht wel dat het voor de hand ligt dat de vereffenaar de percelen laat taxeren door twee taxateurs. Vervolgens kan de vereffenaar de percelen te koop aanbieden tegen een vraagprijs die gelijk is aan de hoogste taxatiewaarde. Indien zich binnen vier maanden geen serieuze geïnteresseerde meldt, ligt het op de weg van de vereffenaar om in overleg met de makelaar de vraagprijs te verlagen, en zo nodig steeds vier maanden later opnieuw.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 25-06-2025

ECLI: ECLI:NL:OGEAA:2025:204

Zaaknummer: AUA202304277

Rechters: J. Brandt

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Gerecht geeft machtiging voor verkoop tegen zakelijke condities van grootste gedeelte van percelen maar niet voor de toedeling zonder tegenprestatie van overige grond.

De notaris heeft een erfgenamenonderzoek uitgevoerd waaruit blijkt dat de 74 partijen (waarvan zes gedaagden en de overige eisers) rechtsopvolgers zijn van een of meer van negen erflaters. Tot de nalatenschappen behoren een viertal te Aruba gelegen percelen, waarvan één groot en drie kleine(re) percelen. Eisers zijn vanaf 2019 bezig met de verdeling van de nalatenschappen. Op 15 januari 2025 is een koopovereenkomst tot stand gekomen met koper met betrekking tot de koop van een gedeelte van het grote perceel en twee van de kleinere percelen. De koopprijs bedraagt Afl. 2.035.600. De koper wil de koop en levering uiterlijk binnen zes maanden afronden. Eisers willen de resterende (deel)percelen zonder vergoeding toedelen aan twee van de eisers. De opbrengst van de verkoop wordt naar rato verdeeld onder de deelgenoten. Eisers vorderen, verkort weergegeven, om gedaagden te veroordelen om mee te werken aan de verdeling van de gemeenschap. Van gedaagden heeft de notaris geen volmacht gekregen voor de verkoop en levering/toebedeling van de percelen conform de koopovereenkomst en toedelingsovereenkomst. Ter zake van de verkoop constateert het gerecht dat slechts een van de deelgenoten met een klein aandeel zich verzet, en deze moet zich naar het voorlopig oordeel van het Gerecht op de voet van het eerste lid van artikel 3:185 BWA neerleggen bij de wens van alle overige deelgerechtigden, temeer omdat is gesteld noch gebleken dat de bedongen koopsom voor bedoelde percelen niet of onvoldoende realistisch is. Voor wat betreft het toedelen van de andere percelen geeft het gerecht aan dat eisers niet of onvoldoende aannemelijk hebben gemaakt dat te dezen een onmiddellijke voorziening bij voorraad is vereist die met zich brengt dat van eisers niet kan worden geleverd een beslissing van de bodemrechter af te wachten. Dat ontbreken van een rechtens te respecteren spoedeisend belang brengt reeds met zich dat de vorderingen van eisers worden afgewezen. Maar zelfs indien veronderstellenderwijs wordt aangenomen dat eisers wel een rechtens te respecteren spoedeisend belang hebben bij deze vorderingen, leidt dit niet tot toewijzing daarvan. Eisers stellen dat thans uitvoering moet worden gegeven aan de omstandigheid dat de erflaters ooit hebben beslist dat bedoelde onderscheidenlijke percelen moeten worden toebedeeld aan de twee eisers telkens zonder dat daar iets tegenover staat uit hoofde van

overbedeling. Die stelling hebben de ter zitting verschenen gedaagden al dan niet impliciet bestreden, waardoor die niet vaststaat en in deze op snelheid gerichte procedure, waarin voor bewijslevering geen plaats is, ook niet vast komt te staan. Nu eisers op dit punt niet eens een begin van bewijs in het geding hebben gebracht, ziet het Gerecht geen grond of aanleiding om bedoelde stelling voorshands aannemelijk te oordelen.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 25-06-2025

ECLI: ECLI:NL:OGEAA:2025:207

Zaaknummer: AUA202500221

Rechters: A.H.M. van de Leur

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Huur(voortzetting)kwesties na overlijden van de huurder.

De Curaçaose zaak onder ECLI:NL:OGEABES:2023:13 betreft geen vordering tot huurvoortzetting, maar is wel interessant vanwege het inzicht in de gevolgen van het overlijden van de huurder naar Curaçaos recht. In het Curaçaose recht bestaat geen met het Nederlandse artikel 7:268 BWNL vergelijkbare bepaling waarin de overgang van huurrechten naar medehuurlers of samenwoners is geregeld. De conclusie is daarom dat de huurovereenkomst met vader niet was beëindigd, maar dat eiseres/de dochter daaraan feitelijk geen rechten kon ontlenen, omdat het recht van bewoning exclusief aan vader was toebedeeld, dit recht ophield na zijn overlijden en het (dus) geen doorlopend recht van de overledene betreft als bedoeld in artikel 7:229 lid 3 BWC (ECLI:NL:OGEABES:2023:13).

In ECLI:NL:GHAMS:2025:1761 bevestigt het hof het oordeel van de kantonrechter dat appellante geen gemeenschappelijke huishouding voerde met de overleden huurster/zijn moeder. Ook het hof komt tot de conclusie dat niet is komen vast te staan dat tussen appellante en haar moeder een voldoende relevante financiële verwevenheid heeft bestaan. Het komt erop neer dat appellante bedragen aan huurtoeslag en zorgtoeslag ontving die feitelijk voor moeder waren bestemd en die zij vervolgens doorbetaalde aan moeder dan wel aan rekeningen van Waternet en medicatie voor moeder besteedde. Uit de feiten is af te leiden dat appellante per saldo niet bijdroeg aan de gemeenschappelijke kosten van de huishouding. Daarnaast is niet gebleken dat kosten voor gezamenlijke boodschappen door appellante en haar moeder gezamenlijk werden gedragen. Zowel appellante als haar moeder betaalde telkens afzonderlijk kleine bedragen aan boodschappen. Dat wijst er eerder op dat ieder voor zichzelf boodschappen betaalde. Het hof is van oordeel dat de door appellante overgelegde getuigenverklaringen onvoldoende betekenis hebben of onvoldoende concreet zijn en onvoldoende bijdragen aan het bewijs van het bestaan van een gemeenschappelijke huishouding. Dat appellante en haar moeder samen de woning bewoonden, is bekend. Het ligt dan ook voor de hand dat bezoekers die appellante thuis bezochten ook de moeder van appellante tegenkwamen. Dat de moeder bij feestjes of etentjes met bezoek aanwezig was, is dan ook niet van voldoende betekenis. Het is eveneens van onvoldoende betekenis dat appellante en haar moeder regelmatig samen op het schoolplein of in de supermarkt waren. De verklaring van de zuster van appellante dat appellante en haar moeder samen activiteiten

ondernamen, boodschappen deden en kookten, is daarnaast niet voldoende concreet om tot bewijs bij te dragen. Een en ander past bovendien niet bij het beeld dat hiervoor is beschreven over de kosten van boodschappen en uitgaven in de horeca. Bij gebrek aan een nadere toelichting gaat het hof daaraan dan ook voorbij.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 28-07-2023

ECLI: ECLI:NL:OGEABES:2023:13

Zaaknummer: BON202300237

Rechters: J.R. Veerman

Wetsartikelen: